

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUDSTVA
CELJE 31. DECEMBRA 1965 — LETO XV. — ŠT. 51 — CENA 50 DIN

NAŠA BILANCA IN

Dva vzroka sta, ki nas obvezujeta, da se ob slovesu od starega leta pridružimo častitljivi navadi vsesplošnega »obračunavanja«; prvič dejstvo, da zapušča Celjski tednik časopisno podjetje Celjski tisk, pod čigar streho je deloval polnih sedem let, in drugič prizadevanje, da bi vsaj bežno nakazali težave, ki so nas spremljale ter hkrati opozorili na probleme, ki se utegnejo porajati. Če se bomo ob tej priložnosti izneverili blagozvočni tradiciji, to predvsem zato, ker se zdi, da je stvarna in kritična presoja še vedno sprejemljivejša od leporečnih parol, ki ostajajo na koncu neizpolnjene.

V splošnem je Celjski tednik v tem letu prebrodil najhujše materialne težave, v kakršnih je kdajkoli bil. Od enajstih občin bivšega okraja je soustanoviteljske pogodbe podpisalo le šest in še te svoje obveznosti niso redno izpolnjevale. Tako je rebalans občinskih proračunov okrnil celo lista sredstva, ki bi jih tednik po pogodbah moral dobiti do 1. avgusta. Še ne v celoti realizirane dotacije v višini 23.809.999 din bi bile za nekaj milijonov večje, to pa bi zadostovalo, da nam ne bi bilo treba povečevati naročnine, krčiti obsega lista, recimo zunanji sodelavcem izplačevati namesto honorarjev miloščino itd.

Statistični podatki kažejo, da je Celjski tednik v vseh občinah bivšega okraja najbolj razširjen, saj pride povprečno en izvod na 4,2 gospodinjstva (za njim Delo 7,2), vendar to očitno ni nikakršno merilo, da ga ne bi bili tretirali kot nujno zlo in ga tu in tam obstreljevali, brez zamere, s tračami. Javno delovanje je, povsem logično, izpostavljeno tudi javni kritiki, ali če hočete, javnim napadom, toda nemara bi bile učinkovitejše topovske krogle od kamenčkov. »Kritiki« namreč ne bi smeli gledati samo posledice, marveč bi morali v prvi vrsti videti vzroke, čeprav bi bilo idealno, ko bi seveda poznali oboje hkrati. V takem primeru bi bili namreč dovolj (konstruktivno) oboroženi. Ne zanikamo, da nismo bili žrtve takšne zgrešene »strategije« tudi sami, a imamo opravičilo vsaj v tem, da nenormalni pogoji pač ne morejo zagotoviti normalnega dela. Dejstvo, da je znašal delež novinarjev v časopisu povprečno mesečno celo od 60 do 73 prispevkov, kar je po vsej priliki redka obremenitev, že samo po sebi izključuje vprašanje kvalitete. Takšen »sistem« je vsekakor tudi v nasprotju s tako imenovano deprofesionalizacijo novinarskega poklica, kjer naj bi šlo, poenostavljeno in teoretično, za večje sodelovanje družbenopolitičnih delavcev, toda v praksi smo še zelo daleč od tega, ko bi ji tisti, ki o njej največ in najraje govorijo, tudi sami kaj prispevali. Narobe, imeli smo celo primere, ko se najodgovornejšim tovarišem ni zdelo vredno, ali pa so, denimo, »objektivne« okoliščine preprečevale, da bi nam posredovali, za kar smo jih prosili, čeprav bi bila to glede na njihov položaj družbenopolitična in moralna dolžnost! Zelo redki so bili posamezniki, ki so se vendarle zavedali, da utegne biti beseda v tisku učinkovitejša od razprav v zaprtih krogih.

Sedanost je rezultat preteklosti in kažipot v prihodnost. Ta izposojena delinacija sicer drži, toda naš kažipot očitno ni obrnjen v pravo smer.

Kaj si potemtakem tednik lahko obeta v novem letu? Ali bodo problemi v okviru novega zavoda za informacije rešeni oziroma manjši od dosedanjih?

Ceprav obstoji načelni sporazum glede rešitve materialnega položaja, njegova dejanska uresničitev namreč še vedno ne bo zagotovila takšnih pogojev, kakršni bi bili potrebni, da bi mogli novinarji normalno delati, kaj šele, da bi se mogli kakorkoli izpopolnjevati. Nova ekonomska razmerja utegnejo razen tega pred časopis postaviti marsikje tudi nemogoče zahteve, kakor da bi šlo za zadovoljevanje osebnih pogledov na vlogo tiska in ne za nekaj smiselno drugega. Praksa namreč tako kaže.

Po vsem tem se zdi potrebno zlasti poudariti, da v bistvu ne gre za ohranjanje več ko stoletne celjske časnikarske tradicije, ki je navsezadnje, če kdo priznava ali ne, del naše nacionalne kulture, ampak za izpolnjevanje tistih določil, ki so jih glede obveščanja občanov občinske skupščine deklarirale v svojih tsatutih oziroma jih je uzakonila naša Ustava; kolikor nam seveda ni vseeno, da bi bilo vse le mrtva črka na papirju ali kvečjemu še — prazen zvok.

Samo širina v pojmovanju lokalnega tiska in objektivni odnos pri obravnavanju njegovih bistvenih vprašanj utegne roditi sadove, ki bi si jih lahko zdaj, na pragu novega leta še celo želeli.

DRAGO HRIBAR

PERSPEKTIVE

Ceprav nam je letošnje jubilejno leto, ko smo proslavljali 20. obletnico osvoboditve, nudilo dovolj priložnosti, se nam vendarle koncem vsakega leta, pa tudi letos, ko stopamo v novo 1966. leto, misli nehotе vračajo nazaj, na že prehojeno pot. Pri obilici vsakodnevnega dela in skrbi nehotе pozabljamo, da vendarle ni tako daleč za nami čas, ko so bili, zahvaljujoč ogromnim naporom in žrtvam, končno strti okovi modernega suženjstva. Mnoge rane, ki jih je povzročila druga svetovna vojna, še danes niso zaceljene. Zaradi nas in zaradi sreče preteklost ne pozablja, saj se naših otrok je prav, da se morajo na primerih množičnega heroizma, ki so ga pokazali naši narodi v narodno osvobodilni vojni vzgajati še nove in nove generacije. Spomin na te težke, vendarle pa velike dni, nas vedno znova obvezuje, vzpodbuja in nam daje novih moči za premaganje vseh težav s katerimi se pri socialistični izgradnji naše dežele dnevno srečujemo.

Za nami je dvajset let obnove in izgradnje, dvajset let trdega in naporenega dela. Za zgodovinarje in ekonomiste dvajset let v razvoju in rasti nacionalnega gospodarstva ni obdobje, ki bi ga bilo vredno posebej omenjati. Za nas pa to obdobje veliko pomeni, pomeni toliko in toliko novih tovarn, novih mest in vasi, šol, zdravstvenih in kulturnih ustanov, stanovanj, prog itd.

Vsem naročnikom, bralcem in sodelavcem srečno 1966! Uredništvo in uprava Celjskega tednika — ČP Celjski tisk

Vse staro se iz leta v leto hitreje umika novemu življenju, za katerega so značilni novi socialistični družbeni odnosi, ki so podrlj v vse pore našega družbenega življenja. Kljub vsem težavam in slabostim, ki so spremljale naše dosedanje delo, smo lahko na rezultate in sadove našega skupnega dela upravičeno ponosni.

V preteklih letih smo pričeli podedovane zaostalosti iz leta v leto bili prisiljeni, da velik del narodnega dohodka vlagamo, seveda na škodo osebnega standarda, v investicije na področju gospodarstva, zavedajoč se pri tem, da brez sodobne mehanizacije, samo s fizičnim delom ni mogoče izvajati bitko za višjo produktivnost, ki pa je predpogoj za višji življenjski standard ter za uspešno vključevanje našega gospodarstva v mednarodno delitev dela. Prav taka politika v preteklosti in na tej osnovi dosežena stopnja našega gospodarskega in družbenega razvoja nam je omogočila, da smo lahko v letošnjem letu preko gospodarske reforme bistveno spremenili in izostrili pogoje gospodarjenja z osnovnim namenom, da dosežemo boljše izkoriščanje že obstoječih proizvodnih kapacitet.

Ceprav bitka za reformo še ni izvojevana, pa vendarle gospodarska situacija kaže, da so ukrepi reforme, v tem sicer kratkem času zelo ugodno učinkovali zlasti na področju stabilizacije materialnih in blagovno-denarnih odnosov, še posebej pa na področju izvoza. V oktobru letos je bil namreč dosežen najvišji izvoz doslej, tako da se je deficit trgovinske bilance zmanjšal skoraj za polovico.

V zadnjem času smo dokaj kritično obravnavali nekatere slabosti v našem dosedanjem razvoju. Zavzemali smo se za večjo decentralizacijo zato, da bi delovne organizacije in komunalne skupnosti ter njihovi samoupravni organi razpolagali z večjim delom ustvarjenega dohodka. Ob tem pa je seveda nujno, da se zavedamo tudi povečane odgovornosti, ki jo s tem prevzemamo za naš nadaljnji razvoj. Prav gotovo ni v skladu s sistemom za katerega smo se tako dosledno zavzemali, če sedaj od nekega drugega zahtevamo, da nam npr. pri skrbi in zagotovi sredstva, devize, repro material, plasman na tržišču itd.

Mnogo manj bo težav, če se bomo smejeje usmerili na iskanje lastnih možnosti, na uresničevanje lastnih načrtov

in k delu in žetvi uspehov lastnega dela.

Zelje in težnje po večjem blagostanju, višjem življenjskem standardu, skratka po hitrejšem napredku so in morajo biti sestavni del boja za uspešno in dosledno uresničevanje ciljev gospodarske reforme.

Mnoge težave in problemi, ki jih je gospodarska reforma v svoji začetni fazi povzročila so posledica dokaj radikalnih ukrepov ter prilagajevanja našega gospodarstva bolj zahtevnim pogojem gospodarjenja. Ali bo za njihovo premaganje potrebno daljše ali krajše časovno obdobje je predvsem odvisno od nas samih, od vestnega in uspešnega izpolnjevanja nalog na slehernem delovnem mestu.

V prepričanju, da bomo s skupnimi naporimi in s skupnim delom v prihodnjem letu, ki bo za naš nadaljnji razvoj izredno pomembno, uspešno premagovali vse težave, da se bo intenzivnejše gospodarjenje in boljše delo v večji meri odražalo tudi na boljših življenjskih pogojih, želimo vsem občanom in bralcem Celjskega tednika v letu 1966. obilo osebne sreče in zadovoljstva.

JANKO ZEVAR

MNOGO SREČE, DELOVNIH USPEHOV IN OSEBNEGA ZADOVOLJSTVA ŽELIMO VSEM OBČANOM V LETU 1966:

Občinska skupščina Celje
Občinski odbor SZDL Celje
Občinski komite ZKS Celje
Občinski sindikalni svet Celje
Občinsko združenje ZB NOV Celje
Občinski komite ZMS Celje

SPOROČILO naročnikom in bralcem

Vse Celjane naročnike in bralce obveščamo, da bo ostala naročnina Celjskega tednika in cena v kolportaži v novem letu nespremenjena! Za naročnike torej 2.000 starih oziroma 20 novih dinarjev letno, v kolportaži pa 50 starih dinarjev ali 50 par. Tednik bo razen tega redno izhajal na 12 straneh!

Naslov uredništva in uprave prav tako ostane do nadaljnega nespremenjen; spremembo bomo sporočili naknadno.

O pomembnejših uspehih v starem letu

Ko smo zadnji dan preteklega tedna poklicali občinske skupščine in prosili za razgovor s predsedniki oziroma podpredsedniki, smo našli »doma« zdej tega, zdej onega. Pred zaključkom leta je zmeraj veliko dela, zato smo jim na hitro zastavili samo dve vprašanji:

»Kateri so bili po vašem mnenju v letu 1965 najbolj pomembni dogodki ali uspehi v vaši občini?« In »Kaj bi občanom vaše komune zaeleli v novem letu?«

Medtem, ko so si odgovori na drugo vprašanje zelo podobni: kar največ osebnih sreč, zdravja, zadovoljstva, itd., pa so predsedniki oziroma podpredsedniki na prvo vprašanje odgovarjali takole:

MIHA PROSEN

PODPRESEDNIK OBČINSKE SKUPŠČINE LASKO:

»Največji uspeh so v preteklem letu naši delovni kolektivi dosegli prav v hitrem vključevanju in reševanju vprašanj, ki so v zvezi z gospodarsko reformo. Pokazali so, da prav razumejo njene cilje. Med velike uspehe pa sodita tudi dve veliki izvršeni investiciji — nova sladarna in nov proizvodni obrat v Radečah. Za prihodnje leto pa upamo in želimo, da bomo uresničili predvidene investicije v osnovno šolstvo, ki je na našem področju eden največjih problemov.«

VINKO JAGODIČ

PRESEDNIK OBČINSKE SKUPŠČINE SENTJUR:

»Uspehov in dobrih rezultatov v preteklem letu je bilo prav gotovo več, misli pa, da lahko za najpomembnejši uspeh štejem izredno veliko aktivnost občanov pri reševanju naših skupnih problemov, tako v družbenih službah kot v gospodarstvu, pa tudi na področju delavskega in družbenega samoupravljanja. Zbori občanov in sestanki Socialistične zveze so letos veliko bolj zaživel kot vsa leta doslej, pa upamo, da bomo kaj takega lahko rekli tudi ob zaključku prihodnjega leta. Za letos pa samo še — vso srečo in veliko zadovoljstva in zdravja v letu 1966!«

HINKO ČOP

PODPRESEDNIK OBČINSKE SKUPŠČINE MOZIRJE:

»Med največje uspehe v letu 1965 moramo vsekakor prišteti nadaljevanje modernizacije ceste proti Logarski dolini, pa akcijo občanov v Zadrečki dolini, ki so s samopripravo pripomogli, da bo cesta od Gornjega grada do Smartnega ob Dreti taka, kot je treba. Lep uspeh je tudi vodovod na kokrškem območju in seveda še veliko drugega.

Občanom naše komune pa želim v novem letu veliko delovnih uspehov, obilo osebnega zadovoljstva in seveda tudi zdravja.«

JOŽE ROZMAN

PRESEDNIK OBČINSKE SKUPŠČINE ZALEC:

»Naj obračamo kakor-koli, gospodarska reforma je vendar najpomembnejši ukrep v preteklem letu. Čeprav smo jo pričakovali, je vendarle nekaj novega. Zadovoljni pa smo lahko, da so zadnji obračuni našega gospodarjenja — tako v fizičnem kot v finančnem obsegu proizvodnje — ugodni kljub pesimizmu, ki je prevladalo v začetku uvajanja novih gospodarskih ukrepov. Ti uspehi zdaj omogočajo, da bodo v delovnih organizacijah lahko razpravljali tudi o zvišanju osebnih dohodkov, ki so po reformi stagnirali, seveda pa bo ena najvažnejših nalog tudi v prihodnjem letu modernizacija proizvodnje tam, kjer je to potrebno. Kljub rekonstrukcijam v Juteksu, Preboldu, Libojah in Polzeli, je 53 odstotkov osnovnih sredstev v naši industriji odpisanih. Vidite, na to se navezujejo tudi želje za prihodnje leto. Če bomo z gospodarsko reformo uspeli, bo v redu; od tega je namreč v veliki meri odvisno, kako srečno bo leto 1966.«

ANTON MOČILNIK

PRESEDNIK OBČINSKE SKUPŠČINE VELENJE:

»Če govorimo o uspehih na določenem področju, moramo zaključiti,

da le-ti zmeraj relativni in s še tako dobrimi ne moremo biti zadovoljni. Menim, da je določen uspeh na našem področju prav usmerjenost delovnih organizacij, ki so v glavnem naše parvino mesto v novih pogojih gospodarjenja. Vsem našim občanom pa želim mnogo delovnih uspehov in osebnega zadovoljstva.«

FLORIJAN JANČIČ

PODPRESEDNIK OBČINSKE SKUPŠČINE SLOV. KONJICE:

»Zadovoljni smo lahko, da smo v preteklem letu začeli reševati naše šolstvo. Negospodarska dejavnost je zdaj končno vendarle prišla na vrsto. Dokončana je šola v Zrečah, v Ločah bo v kratkem, novo šolo pa bomo dobili tudi v Konjicah. Letos smo samo v Konjicah zgradili 74 stanovanj, kar je nedvomno lep uspeh.

Dobri rezultati so zabeleženi tudi na področju gospodarstva. Gospodarska reforma večine ni prizadela, vsi pa so se v novih pogojih dobro znašli.

In kaj želimo za prihodnje leto? Vsem zaposlenim materam, da bi končno rešili problem otroškega varstva, v krajevnih skupnostih, da bi tudi v prihodnjem letu uspešno reševali probleme, ki so za dobro počutje občanov tako pomembni itd. Vsem pa seveda veliko uspehov!«

MARJAN UČAKAR

PRESEDNIK OBČINSKE SKUPŠČINE CELJE:

»Leto 1965 je bilo za celjsko občino — kljub izrednim težavam — zelo uspešno. Komuna je v ustvarjanju materialne baze bistveno napredovala, tako da bo zdaj laže in uspešneje reševala tiste probleme, ki jih je v interesu nadaljnega razvoja treba čim prej rešiti. To so vprašanja šolstva, kulture, prosvete, znanosti in drugih področij družbene dejavnosti. Lepe uspehe pa lahko najdemo tudi v gospodarstvu, ki je začetne težave ob gospodarski reformi uspešno prebrodilo. Podjetja hitreje, uspešneje prilagajajo organiza-

cijo dela novim pogojem, kar jamči, da bodo kolektivni našli svoje čvrsto mesto na tržišču, pa tudi svojo perspektivo.

Zelim, da bi se prihodnje leto vsi občani našli na poziciji enotnega, skupnega reševanja problemov, ki so v zvezi z našim družbenim razvojem in da bi z uveljavitvijo vseh intencij gospodarske reforme ustvarili sebi boljše pogoje za naš razvoj, za lepše življenje mladega rodu, naših družin in proizvajalcev. Vsem občanom pa želim še sreče, zdravja in veliko dobrega razpoloženja v letu 1966.«

LOJZE LIBNIK

PRESEDNIK OBČINSKE SKUPŠČINE SMARJE PRI JELSAH:

»Med najpomembnejše uspehe v letu 1965 bi lahko uvrstili otvoritev terapije v Rogaški Slatini, povečan izvoz v steklarni in začetek gradnje šole v Kozjem, seveda pa je bilo še veliko drugih. Otvoritev nove terapije pomeni za Rogaško Slatino velike možnosti pospešenejšega razvoja zdraviliškega turizma, ki je za ta kraj, pa tudi za vso občino, nedvomno velikega pomena. Hvalevredna pa so tudi uspešna prizadevanja kolektiva steklarne, ki si je s kvaliteto svojih izdelkov utrl sigurno pot na

inozemsko tržišče. Najbliže občanom pa je vsekakor gradnja šole v Kozjem, ki so jo tako zelo želeli.

V prihodnjem letu si bomo morali prizadevati, da bomo utrdili kmetijsko zadružno, povečali kmetijsko proizvodnjo in se še odločneje vključili v mednarodno tržišče. Z izboljšanim turizmom in večjim izvozom steklarne, nam bo to — upamo vsaj — uspelo.«

Toliko o uspehih in željah predsedniki in podpredsedniki občinskih skupščin. Obojega je — kot so sami dejali — nedvomno veliko več, v njihovih besedah je samo nekaj rezultatov iz leta 1965. Uspehi in sreča nas vseh pa so nedvomno res odvisni od našega skupnega dela, od prizadevanja in morda tudi od požrtvovalnosti vsakega posameznika.

I. Burnik

POPRAVEK

V zadnji številki se je v članku Uspehi in tudi slabosti večinoma neljuba pomota. Drug stavek prvega odstavka bi se moral pravilno glasiti: S tem v zvezi je omembe vredno, da je znašal narodni dohodek na prebivalca, za poslednjo v gospodarstvu, okrog 880.000 din ... In ne — narodni dohodek na prebivalca ... Prav tako bi se moral zadnji stavek tretjega odstavka pravilno glasiti: Anketa, ki so jo izvedli, namreč kaže, da ima od 502 anketirancev funkcije izven delovne organizacije samo 94 ali 18 odstotkov.«

Kulturna panorama

Spričo kulturnega mrtvila bo Celjska delavska univerza uvrstila v program svojih »TORKOVIH TRIBUN« razpravo o kulturnem dogajanju v Celju. O gledališču, o likovnem in glasbenem življenju Celja bodo razpravljali: Sandi Colnik, urednik Kulturne panorame TV Ljubljane, gledališki kritik in književnik prof. ing. Filip Kalan Kumbatovič, bivši upravnik celjskega gledališča prof. Bruno Hartman, sedanji upravnik celjskega gledališča Slavko Belak, upravnik likovnega salona

Jure Kislinger, ravnatelj Glasbene šole prof. Egon Kunej, režiser Delavskega odra Tone Zorko, predsednik obč. odbora Zveze kulturno prosvetnih organizacij Damjan Bervar in predsednik obč. sveta za kulturo in znanost Boris Strohsack. Tribuna bo 4. januarja 1966 ob 19.30 v veliki dvorani Narodnega doma. Za tribuno vlada precejšnje zanimanje, zato je pričakovati, da bodo udeleženci tudi sami sodelovali z vprašanji.

ob

Marovški pod Rifnikom

Kmalu za Sentjurjem, še pred naseljem Vrčno, začutimo svežino, ki je tako pogrešamo v Celju. Zelenilo gozdov, ki segajo od Resevne do Sentjanja in Svetine, nam kmalu zatem pritegne pogled na Rifnik in na razvaline ob njegovem vznožju. Pod razvalinami, ki nam misel na preteklost vežejo s sedanjostjo, pa je vse do nacističnih strahot zadnje vojne stala domačija Marovških. Iz debelih zidov zidana domačija je dopuščala domne-Rifničanom, od tod tudi vzdevek Marvo, da so tu nekaj bivali oskrbniki rovski, kakor so vsi pravili rodbini Zvegljer.

Se v prejšnjem stoletju in vse do prve svetovne vojne je tu gospodaril oče Jakob, ki je imel tri hčere in sina Jožo. Sin je bil bister in oče ga je namenil v bogoslužje, a ker se nobena izmed hčera ni poročila, je Joža študij prekinal in prevzel posestvo. Z vso svojo umnostjo je uspel, da je vzgojil čudovit sadovnjak vsakovrstnega sadja in si s svojim delom pridobil vrsto priznanj in diplom. Tudi knjiga je bila njegova zvesta prijateljica in v svoji izbi je imel vse od Trubarja do Finžgarja.

Bil je že v letih, ko se je poročil z Marijo Gabričevo iz Brezovega pri Sevnici. Bila sta zadovoljna, četudi ni bilo med njima neke globoke ljubezni. Rodila mu je dva sina in dve hčeri, a ko je najmlajši Jakec umrl, sta si postala oče in mati dosti bližja. Dorasčajoči hčeri sta mater vse bolj razbremenjevali, sin Jože pa je pokazal svoje moči pri plugu in brani. Dobro oskrbovano gospodarstvo, sadovnjak in obilica živine so hiši prinašali vse večje blagostanje, a oče je postajal vedno bolj bolehen in že leta 1939 je le redkokdaj vstal iz postelje.

Tako je Marovške zatekla okupacija. Stisnila so se jim srca ob vestih o prvih grozotah, a stisnili so usta in vlekli svoje breme dalje. Neke nedelje v maju se je na vratih pojavil stric Tone iz Sevnice. Vsi so ga začudeno pogledali, saj so bili slišali zanj, da so ga z vso družino odpeljali nekam v Italijo. Tone jim je povedal vso zgodbo, kako so jih gestapovci selili in da bi bili kmalu ustrelili ženo, ki sta jo rešila samo otroka. Ob izgonu čez mejo so jim gestapovci zagrozili, da bodo vsakogar izmed njih, če

ga zalotijo na svojem ozemlju, ustrelili, ne da bi ga poprej kakorkoli opozorili. Toda Tone se je vseeno pojavil. Imel je ponarejeno legitimacijo in doslej je šlo brez težav. Do nje mu je bil pomagal prijatelj Mirko Gračner, a na pot je moral zaradi žene in otrok, ki so bili na ženinem domu v Plavici ob Sotli na Hrvaškem.

Tone jim je pripovedoval, kaj vse počenjajo Nemci in jim tudi povedal, kako se je zavedno slovensko ljudstvo odločilo za boj proti okupatorju. Posvaril jih je, kako morajo previdno paziti na vsako besedo in dobro premisliti, preden bi komu kaj zaupali, posebej še o pripravah na boj. Toda z dobrimi znanci in prijatelji, ki zanje vedo, da so zavedni Slovenci in pripravljeni tudi kaj žrtvovati, se naj le pogovorijo o osvobodilni fronti.

Stric Tone še ni bil odšel, ko se je na vratih pojavil starejši mož. Odprla mu je starejša hčerka Marica, pristopila pa sta tudi mati in mlajša hči Justika. Toda mož je hotel govoriti z gospodarjem, četudi so mu ženske povedale, da počiva. A Joža je vendarle vstal in prišel do vrat. »Kaj hočeš?« je premeril obiskovalca s predirnimi očmi. Ta mu je pomolel pod nos neke lističe in dejal: »Z Gemeindeamta so me poslali. Tu so izkaznice za vstop v Heimatbund, bele, rdeče in zelene. Sam izberj, katere boš izpolnil!« Joža je prijel za ponujene lističe in jih raztrgal. »Tako jim povej, da sem izbral,« je ježno zarenčal, pa še dodal: »In glej, da se mi ne pokažeš več pred vratil!« Bilo je prvič, da je Marovška kmetija nekoga nevljudno odgnala spred hiše.

Dnevi in tedni po teh dogodkih so se hitro vrstili in v trdem delu bi bili Marovški celo pozabili hude čase, če ne bi vse bolj pogosto trkale na njihova ušesa vesti o boju OF. Vse bolj pogosto so prihajali sosedovi fantje, iz Celja pa se je večkrat oglašal zastopnik banke Slavije Kopriva, ki je prinašal vesti o delu organizacije. Ob

koncu poletja pa je prišla s Koprivo neznana ženska. Kopriva je najprej ponovil vse dobro o Marovških in tako pokazal, kako mu zaupa. Potlej pa je pripovedoval, kako se je organizacija razmahnila in da potrebuje še več sodelavcev. Povedal je, da je ženska z njim članica pokrajinskega komiteja OF za Spodnje Štajersko in da bo ostala pri njih ter prevzela nadaljnje vodstvo v delovanju organizacije. Zares je ostala in postala so iskreni prijatelji. Bila je Tončka Čečeva.

Tiste dni je občina razglasila, da morajo vsi oddati slovenske knjige. Marovšku je bilo hudo, saj je štel svoje knjige za poseben zaklad. Pokazal jih je tudi Tončki. Ta mu je potrdila, koliko so knjige vredne in od-

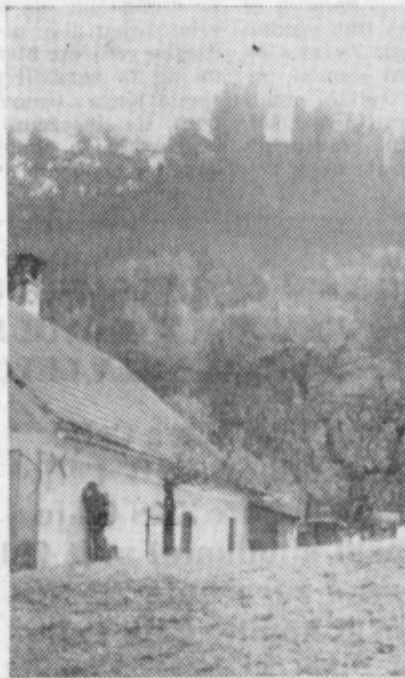
ločili so se, da jih bodo skrivoma zakopali. Ponoči so izkopali jamo, deli vanjo slamo in zaboje ter shranili vanje vse knjige. Žal tudi največja previdnost ni zalegla. Okupator je kasneje knjige odkril in jih požgal.

Toda na Marofu so se vedno bolj pogosto oglašali zaupniki OF. Med najbolj aktivnimi so bili sosedovi fantje Fendre, marsikdaj pa se je zglašil tudi kdo, ki ga je poznala samo Tončka. Marovški so vse prijazno sprejemali in jim postregli, pa tudi sami so pomagali po svojih močeh. Najbolj se je izkazal mladi Jožek, ki je pridno raznašal vesti, ki so jih sprejeli iz radia.

Ob koncu februarja 1942 se je na Marof preselil iz Trnove vasi Pokrajinski komitej. Vodil ga je drugi član Tone Znidaršič-Stefan. S kurirko Cveto — Praprotnik sta se naselila v skrivni sobici nad hlevom. S prihodom pokrajinskega komiteja na Marof so se razmere občutno spremenile. Uvedli so največjo previdnost in zdaj se niso več sestajali v hiši, temveč v raznih predelih gozda. Toda — previdnost je bila prepozna. Poprejšnja dejavnost Marovških je bila že preveč znana, poleg tega pa so v Celju gestapovci prijeli še Koprivo, ki je po zverinskem mučenju moral priznati svoje sodelovanje z Marovškom.

Na Marofu so bili o tem pravčasno obveščeni. Člani Pokrajinskega komiteja so še isti večer pospravili arhivo in se začeli odpravljati. Stefan je nagovorjal Jožeka, naj bi šel z njimi, ker sicer njegovo življenje ni več varno. Toda Jožek se ni mogel ločiti od družine in je vztrajal. Vztrajali so tudi drugi in ob slovesu zajamčili članom Pokrajinskega komiteja, da se jim zavoljo njih ni treba bati, ker ne bodo ničesar izdali.

V začetku maja 1942 so se gestapovci in žandarji odpravili na velik lov. Obkolili so ves Rifnik in se v strnjem obroču približevali domačiji. Bilo jih je toliko, da jim nihče

Marovška kmetija pod Rifnikom

ne bi mogel uiti. Toda v domačiji so našli samo domače. Kljub temu so odpeljali otroke Marico, Justiko in Jožeka v celjske zapore.

Mati se z usodo ni mogla sprijazniti. Iskala je prijatelje v Sentjurju, da bi ji pomagali od otrok, a vse zaman. Slednjič se je napolila kar sama v Celje, a s tem je zapečatila svojo usodo. V Celju so še njo zaprli. Nekaj dni zatem so se gestapovci vrnili na Marof in odvedli še očeta. Ker je bil tako slab, da se ni mogel več sam premikati, so ga odpeljali z lojtrskim vozom. V zaporih so ga mučili, a Marovšek ni tajil sodelovanja z OF, vendar je vso krivdo prevzel nase, da bi tako rešil ženo in otroke. V poslovnem pismu jim je napisal: »Star sem in nemočen. Vso krivdo sem vzel nase, da vam rešim življenje!« Gestapovci so končali njegovo trpljenje 23. junija 1942 s strelom v glavo. Medtem so njegovo ženo prestavili na grad Borl, kjer so jo še dalje mučili. Tudi ona je — že vsa pretepena — priznala sodelovanje z OF, vendar ni povedala niti enega imena sodelavcev. Istega dne, ko sta morali Micika in Justika v taborišče Oswieszin, so mater pripeljali spet v Celje in jo z drugimi talci ustrelili dne 22. julija 1942.

Po očetovi smrti so Marovškega Jožeka prestavili iz celjskih v mariborske zapore, od koder je moral dalje v taborišče Mathausen, kjer je podlel taboriščnim strahotam 20. oktobra 1942.

Hčerki Micika in Justika sta tudi ostali v taborišču. Obe sta umrli 21. septembra 1942, verjetno v plinski celici.

Tako je v letu 1942 pokosila nasilna smrt, ki jo je sejal nacistični okupator po vsem svetu, in med drugimi utrgala tudi nit življenja vsem petim Marovškom. Do poslednjega dne so vztrajali v svoji domovinski ljubezni in niso izdali nikogar, ki je sodeloval z njimi. Še mnogi so morali kasneje v smrt, a mnogi jih je kljub vsemu srečno dočakala svoboda. Toda prav ti primeri domovinske zvestobe in vztrajnega odpora proti okupatorju nam morajo ostati svetel zgled v prihodnje, da ne bomo pozabili vseh tistih, ki so žrtvovali svoje življenje za lepši dandanes.

EMO

EMAJLIRNICA METALNA INDUSTRIJA ORODJARNA

CELJE - JUGOSLAVIJA

VSEM POSLOVNIM PARTNERJEM!

Vljudno vas obveščamo, da se naše podjetje Tovarna emajlirane posode s 1. januarjem 1966 preimenuje v: EMO — emajlirnica, metalna industrija, orodjarna — Celje.

Sprememba imena je bila nujna zaradi razširitve našega proizvodnega programa, ki vključuje sedaj tudi proizvodnjo frit, odpreskov in orodij. Zastran tega novo ime docela ustreza našemu sedanjemu proizvodnemu programu.

Izdeluje in dobavlja:

- frite z dodatki za izdelavo emajlov;
- emajlirano, pocinkano in alu posodo, sanitarno in gospodinjstvo opremo ter kovinsko embalažo;
- toplotne naprave: radiatorje in kotle za centralno in etažno ogrevanje;
- odpreske in kolesa za motorna vozila ter odpreske za rudarstvo;
- vse vrste orodij za serijsko proizvodnjo: rezilna, izsekovalna, vlečna, kombinirana in upogibna orodja za predelavo pločevine, orodja za tlačni liv in za proizvodnjo iz plastičnih mas, stekla in keramike;
- vrši usluge emajliranja, pocinkanja in predelave pločevine.

Telefon: 39-21

Telegram: EMO, Celje

Telex: 0335 12

Želje občanov

Lahko bi nam bil kdo očital pretirano radovednost, morda celo vsiljivost, ko smo v zadnjih dneh tega leta zdaj tu, zdaj tam ustavili katerega od prebivalcev našega obsežnega področja in ga povprašali, kakšne so njegove želje ob slovesu starega in pričakovanju novega leta. Pa tega vendarle ni nihče storil in mi se jim zahvaljujemo za odgovore. Čeprav je nekdo dejal, da so vsake želje sanje, pa so bili naši občani tokrat vendarle zelo realni in zato tudi — skromni. Mi jim želimo, da bi se jim pričakovanja uresničila.

Zofija Drev iz Drešnje vasi sem srečala na poti proti občinski skupščini.

»Kaj si najbolj želim?« nas je pogledala. »Zadnji dve leti za našo družino nista najsrečnejši. Oddati smo morali najboljšo zemljo, zbolela nam je hčerka, davki pa so ne glede na vse to ostali nespremenjeni. Če bi se v prihodnjem letu uredilo vse troje — predvsem pa zdravje hčerke — bo leto za nas srečno, sicer pa ne.«

Pred osnovno šolo v Zalcu smo ustavili štiri korenjake, ki so jo mahali v hram učenosti. Razvrstili so se »po stopnicah« — od najvišjega do najnižjega in odgovorili: »Da bi v šoli lepo napredovali!« Bojan pa je za nameček še vzkliknil: »Da bi bila mamica zdrava!« Vrtali smo in poskušali od njih zvediti še kaj drugega, pa ni šlo. Naj torej ostane pri njihovem: Bojanu, Stanku, Alenki in Kseniji — čim več uspehov v šoli!

Dan za dnem, uro za uro, strežejo brhka dekleta iz trgovine Rio v Celju tistim potrošnikom, ki si zaželijo skodelico dobre kave. Tokrat je bila tam Kristina:

»Veste, veliko želja je! Toda nekaterih človek le ne more zaupati tujcem, kaj mislite?« Zardim. Kristina pa nadaljuje: »Želim si zdravja, predvsem pa več sreče!« Potem se mi toplo nasmehne, ponudi kavo s smetano — eno od tisoč pet sto, kolikor jih na dan skuha — in se posveti drugim gostom. Nekako nerodno mi je in z nekoliko kosmato vestjo zaradi radovednosti povprašam Stojanko Stander, ki se — zdaj smo že na tržnici — z majhnim prodajalcem pogaja za zeleno smrečico.

»Oprostite, kaj si želite v novem letu?«

»Da bi bili vsi otroci tega sveta srečni,« takoj odgovori. »Kajti ti so sreče najbolj potrebni. Zase pa si želim zdravja; od tega je tudi odvisna sreča na sploh.«

Urbana Gorjanca ne poznajo samo v Celjskem tisku, kjer že vrsto let

skrbi, da je v vseh prostorih prijetno toplo. Urban je znan šaljivec in redkokdaj govori »v prozi«. Sproti kuje verze in tudi midva sva se tako pogovarjala.

Ana Nikolić

»Ja, prišel je tisti čas, ko bomo čutili novga leta mrz,« se mi je zasmeljal v pozdrav. Nato pa je nadaljeval: »Lani nas je reforma prizadela, da le vnaprej ne bi slabega uspeha imela. No, zdaj pa čisto zares — predvsem želim veliko sreče svojim domačim, zase pa več zdravja in dobre volje.«

V Laškem smo pred osnovno šolo povprašali Alojza Ravberja o njegovih novoletnih željah:

»Ja — kot upokojenec želim, da bi tudi pokojnine šle v korak s časom in da upokojencem na stara leta ne bi bilo treba iskati postranskih službov. Ker pa imam slabo stanovanje — pa vem, da nisem edini — mislim, da bi ob razdeljevanju stanovanj morali upoštevati to, da bi tudi upokojenci radi stanovali v lepih, toplih domovih.«

JAKOB RIBIČ, doma s Hanjskega, invalid: Želel bi, da bi bila po novem letu ukinjena carina za uvoz kmetijskih strojev.

Ko bi enkrat uspeli vskladiti odkupne in prodajne cene, stabilizirati vrednost denarja, bi lahko rekli, da si poleg miru na svetu, sožitja med ljudmi, ne želimo ničesar drugega kot zdravja. Ker je vse drugo odvisno od nas samih.

ANA NIKOLIĆ gospodinja iz Ješovca številka 12. V tem letu želim predvsem zdravje svojim otrokom, ker sem od njih odvisna. Če bodo otroci zdravi, delajo radi — nam bo lepo.

Poleg tega bi želela, da bi v prihodnjem letu prihranili toliko denarja, da bi prekrili streho na naši kočici. Zase pa si želim visokih čevljev, da me ne bi zeblo.

KAREL GRACNAR, kmetovalec iz Gorice, številka 11. Moje največje želje za prihodnje leto veljajo za ureditev davkov. Ne zdi se mi prav in pošteno, da imajo kočarji kot jaz, iste davke kot kmetje. V hišo pride bolezni, potem pa veste, kako je...

Ko bi mi v prihodnjem letu uspelo prihraniti denar za napeljavo elektrike, bi bilo to največ, kar si na tistem želim.

Ce je na svetu mir in sožitje, potem se že nekače živi. To je odvisno od nas samih ali bomo trdo delali in dobro živeli, ali si pa samo marsikaj želeli...

IVAN MORI, delavec z Ljubnega številka 122: poleg tistih drobnih želja, ki jih vsak človek nosi v sebi, se mi zdi najpotrebnejše za srečo —

velika reklamno- nagradna prodaja

vseh vrst radioaparata, tranzistorjev gramofonov in televizorjev in prodajalnih Trgovskega podjetja TEHNO-MERCATOR v Celju, Šoštanj in Vranskem.

Ob nakupu aparata zahtevajte nagradni kupon TEHNO-MERCATOR.

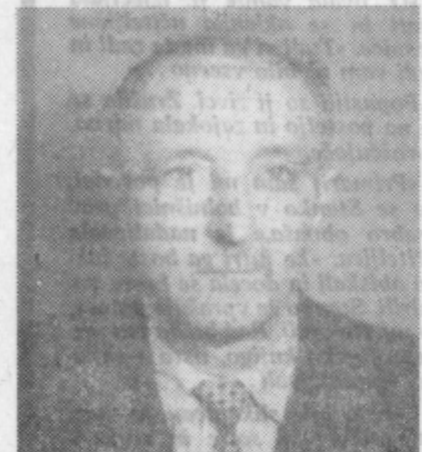
Ce izvlecete kupon s končno številko 0 ali 5 prejmete kot poklon takoj električni mlinček. Pri javnem žrebanju 30. decembra 1965, 31. januarja in 28. februarja 1966 pa boste lahko še srečni dobitnik avtomatskega pralnega stroja GORENJE.

Nagradni kupon zato dobro hranite do objave o izidu žrebanja.

Nagradna prodaja traja od decembra 1965 do 26. februarja 1966.

Srečno in uspešno novo leto 1966!

Trgovsko podjetje
TEHNO-MERCATOR
Celje

Mijo Božić

Vinko Novak, frizerski mojster, Zalec, je bil prvih nekaj trenutkov presenečen, nato pa je ljubeznivo odgovoril:

»Najbolj si želim, da bi prihodnje leto lahko šel v pokoj. Veste, petinštirideset let dela — to je že toliko, da si človek zaželi počitka in miru. Obrtniki smo pa v nevaležnem položaju, saj naš pokojninski sistem še ni uredil pokojnin obrtnikov tako, da bi tudi starejši lahko vsaj z nekoliko manjšimi skrbmi čakali bodočnosti. To, da si želimo sreče in zdravja, pa tako dobro veste.«

SLOVENIJALES

NASIM POSLOVNIM PRIJATELJEM IN POTROŠNIKOM SE ZAHVALJUJEMO ZA ZAUPANJE V PRETEKLEM LETU IN JIM ZELIMO SREČNO IN USPEŠNO

NOVO LETO 1966

mir na svetu. Tako pa ti »veliki« rožljajo tu, pa zopet tam. To nam ne riše najboljših perspektiv.

Branko Lorgier

Razumevanje med ljudmi, napredek v gospodarstvu in tovarništvo so najbolj poštene in potrebne želje, kajti če bo vse to, potem sem prepričan, da bo prihodnje leto srečno in uspešno.

BRANKO LORGER, uslužbenec: Človek si marsikaj želi, vendar potem le težko to pove, ker je večino njegovih želja tako majhnih, da mu ob tem postane nerodno.

Iz leta v letu sem si želel stanovanje, to sedaj imam. V službi si želim tovarništva, doma srečo. Če vse to imam, si kaj želim se kaj?

FRANC IRSIČ, kmet iz Stenice pri Vitanju: Največ, kar si želim, je to, da bi mi pomagali zgraditi cisterno za vodo. Sedaj jo vozim eno uro in pol daleč. Si lahko mislite, kako je to po teh naših grapah. To bi bilo največ, kar sem dosegel.

Poleg tega želim družini in sebi zdravja, ker je se drugo več ali manj odvisno od nas. V kmetijstvu pa, da bi že enkrat začeli izvajati pametno politiko, ki bi nam kmetom nudila več perspektiv in zadovoljstva.

MIJO BOŽIĆ, sofer: Pogosto si želi človek mnogo takega, kar ni odvisno od njega samega. Poleg zdravja in tovarništva v službi ter med ljudmi, bi želel, da bi se v prihodnjih letih vozil po boljših cestah. Vsekakor želim, da bi bilo oskrbovanje cest boljše. To ni tako mnogo, če primerjamo izdatke in stroške, ki zaradi slabih cest nastajajo.

Ob tovarištvu in miru bomo lahko premostili marsikatero težavo, pa nam bo vse lepše in boljše.

ANTON REZONJA iz Ponikve številka 38, skladiščni delavec: iz leta v leto si želim, da bi lahko svojim otrokom nudil več kot imam sam. Iz leta v leto nam gre bolje, toda lahko bi bilo še boljše. Letos imam že fanta, ki se uči obrti. Njemu želim, da bi uspel, ostalim pa da bi bili zdravi in srečni.

Stanko mora živeti

Da je njenega sina Stanka avto povozil, ko se je vračal iz šole, a da je živ ostal, so ji povedali. Hotel je cesto prečkati na nepravem mestu in na križišču prehiteti avto, tako da je siromak sam kriv svoje nesreče. Nezavestnega so ga pobrali z aktivko vred, ki je v njej nosil svoji prvi dve šolski knjigi, zvezek in barvnike. Vozač sam ga je potem odal v bolnišnico in tam se bodo zdravniki gotovo potrudili, da vдови Ani Kropičevi rešijo sina edinca...

Ali je vse to prav slišala? Misli so se ji vrtele v ubogi glavi in vse bolj je doumevala kruto resnico, a še se je branila. Njenemu Stanku se ni smelo pripetiti nič hudega! Stanko mora živeti!

Star je bil zdaj že sedem let in je v prejšnjem mesecu, v septembru, pričel obiskovati prvi razred. Vsak dan ga je hodila čakati pred šolo, da ga je varno pospremila domov. Imela je čas za to, odkar je kot predčasna upokojenka zaradi bolehnosti opustila delo v tekstilni tovarni. Ravno ta dan pa je zamudila pravi trenutek. Predtem je bila stopila v trgovino, da je nakupila nekaj drobnih stvari in tudi jabolk. Hotela je speči jabolčni zavitek, ki ga je Stanko imel nad vse rad. Menila je, da sina prestreže na ulici, toda na usodnem križišču jo je ustavila znanca, bila je Prelčeva iz sosednje hiše, in ji sama prestrašena povedala vest o nesreči.

Blizu tam je še zdaj stalo nekaj ljudi in pred njimi je pometlač polival asfalt z vodo iz škropilnice. Nemara je tam ostalo kaj Stankove krvi, se ji je strašna misel zabodla v srce. Vso otrplo jo je Prelčeva odvrnila od tistega kraja in jo vodila domov. Posedela je še pri njej in ji svetovala, naj počaka do popoldneva, ko pojmeta skupaj pogledat v bolnišnico. Menda ne bo nič hujšega in je treba pač zaupati zdravnikom.

Ostala je sama. Slonela je na postelji in negibno strmela predse kakor v prazno. V tej svoji edini sobi se je zdaj ozrla k durim, tam bi se moral spet prikazati Stanko in se nasmehnuti, potem pa bi ji pričel pripovedovati o čemer koli že, tako kakor je to vselej rad storil: s svojim zvonkim glasom, s široko odprtimi očmi, z živahnimi kretnjami rok, ob vsem tem pa poln topline do nje, svoje matere. In potem bi se lotila kuhe in spekla bi jabolčni zavitek sinu v veselje...

Toda Stanka ni in ne bo, se je spet zavedela. Vendar bi nekaj morala ukrenuti zanj, hitro in takoj, dokler morda še ni zamujeno, jo je prešinila očitajoča misel. S kolen so ji omahnile

brezmočne roke in zastokala je. Blodni pogled se ji je ustavil na otroški postelji ob strani, na njej je sicer spal njen sin, toda naj bi ostala prazna. In potem je pogledala še na zaprte duri, ki je na njih visel njegov sivi plašč. Davi ga ni bil oblekel, dovolj sončno je bilo jutro tega usodnega jesenskega dne...

In spet je videla Stanka pred seboj, takšnega, kakršen je bil. Samo po temnih, a živih očeh je bil podoben svojemu mrtvemu očetu in njegovo ime je nosil. Bil pa je prezgodaj visoko zrastle, tenak in slaboten. Na sencah so se mu skozi blede kožo črtale modrikaste žile. Bil je vsekako posebne vrste otrok in bil ji je edini in vse na svetu.

Da, bilo je ravno teden dni prej...

Tudi tisto jutro je vodila sina v šolo, a tokrat ga je spremila po kamnitih stopnicah prav gor v drugo nadstropje. Hotela je še pred pričetkom pouka govoriti z njegovim učiteljico, z učiteljico prvega b razreda. Bržkone bo šla tudi kaj neprijetnega o fantu in tega se je bala. S to učiteljico se je bila seznanila že prvi dan šolskega pouka, ko ji je pripeljala sina. Več mater je bilo tedaj z njo v šoli, a vse te so bile po videzu še mlade, krepke. Njej pa se je učiteljica nekako začudila, nemara je menila, da je otroka privedla njegova stara mati. Saj ji je bilo že petdeset let, lasje so ji bili prezgodaj osiveli, videti je bila utrujena in bolehnata. Zdaj pa je učiteljica utegnula že imeti svojo sliko in sodbo o dečku. Toda kakšno sodbo, to materi pač ni moglo biti vseeno in zato je morala govoriti z njo.

»Mati ste Stanka Kropiča,« jo je pozdravila učiteljica Vera, še mlada pravoslavka. »Zelega sem, da pridete, in sama sem vas že hotela obiskati, da bi se z vami pomenila o Stanku. Veste, precej se razlikuje od drugih otrok v razredu. Včasih moram imeti z njim dosti potrpljenja. Marsičesa na njem si ne znam razlagati in tu mi je potrebna vaša pomoč.«

»Vedela sem, da bo tako,« ji je pritrčila mati, »in prav zato sem vas danes poiskala.«

»Poglejte,« je nadaljevala učiteljica, potem ko sta se umaknili v kot šolskega hodnika, »izmed vseh učencev vaš sin vidno izstopa. Rad izgublja ravnovesje in pozablja na pravila, ki se na njih ureja naše šolsko delo in sožitje. Dostikrat je nekako prenervozen in nesposoben, da bi se na kaj osredotočil. Marsikaj v šoli gre povsem mimo njega, včasih pa se spet odlikuje s presenetljivo prisebnostjo. Večkrat docela odpove, nato pa spet zablešči pred

vsemi. V njem je nekakšen velik nemir in mnogo silovite domišljije. Ob malenkostih ga zgrabi srd, takoj pa je spet ljubezniv in mehak. Zapira se vase, nenadno pa se mu spet zažene tovarišije. Iz pobitosti plane v razigranost pravzaprav brez vidnega vzroka. Nemalo nasprotij je v njem. Kako je z njim doma? Ali menite, da je povsem zdrav? Dobre hrane mu menda ne manjka? Ne dvomno je razsel iz posebnih prav težkih zrasel. Vem, da ste med vojno dosti trpeli in tudi moža ste izgubili...«

Ana Kropičeva je poslušala vidno prizadeta in vznemirjena, kakor da so se tuji prsti dotaknili njene skrite, občutljive rane. Učiteljin vprašujoči pogled je iskal njen odgovor, ki ga je morala dati tudi že zato, da pomaga sinu. Ko bo učiteljica vse vedela, mu ne bo mogla ničesar več prehudu zameriti.

»Vse vam hočem zaupati,« je tiho rekla. »Hvala vam, da ste bili doslej prizanesljivi z njim in mu niste vzeli veselja do šole! Vse morate vedeti! Tudi to, česar še nikomur nisem razodela. Saj gre tu zanj, za edinega...«

»Hvaležna vam bom za zaupanje,« jo je učiteljica toplo opogumila.

»Moj pokojni mož,« je pričela Ana Kropičeva, »je bil grafičar. Tudi njemu je bilo ime Stanko in prav tako najinemu prvemu sinu, ki ga je med vojno nemška brzostrrelka ubila pod Pohorjem. Mož so mi že prej odpeljali v Dachau, imel je zvezo s partizanskimi tehnikami. Pozneje so gestapovci iskali še mene, a sem se pravočasno prebila na osvobojeno ozemlje, na Dolenjsko, in sem delala v partizanski bolnišnici. Več kot dve leti nisem videla moža in močno sem dvomila, da se še kdaj srečava. Skozi vse dachauske strahote pa je ostal živ, toliko živ, da se je vrnil. Po zlomu nacizma mi je napisal, da leži v neki bolnišnici tam in se krepki za vrnitev. Vnaprej mi je sporočil dan, ko se odpravi na pot domov.

Bilo je 25. avgusta 1945, ko je prispel z večernim vlakom. Ustrašila sem se ga, ko sem ga na kolodvoru komaj prepoznala. Prej cvetoč, krepak človek — je bil zdaj zlomljen starec. V trpko nasmejanem obrazu mu je ležala nepremakljiva trda senca. S tankimi prsti me je pobožal po licu, kakor da mora najprej ugotoviti, da to srečanje niso le sanje. Sele potem me je poljubil kakor v vročici. Vodila sem ga domov srečna, da ga po vsem njegovem trpljenju morem osrečevati.

Razgledal se je po sobi, našega starega imetja je pač le malo še našel, in pri tem ga je zapekel

vsak spomin na padlega sina. Nekaj malega je pojedel, se skopal in se preoblekel. Dva znanca ga prišla pozdravit in nato je hotel leči. Moral je leči, do kraja je bil izmučen.

Sepetaje mi je v postelji pripovedoval strašno zgodbo o smrti, v katere senci je toliko časa živel, da je nazadnje segla že skoraj tudi po njem. To je bilo tedaj, ko so ga že naložili na voz za krematorij, pa se je nekemu izmed tovarišev ob vozu zazdelo, da se je še zganil. Potegnil ga je z voza in skrivil v baraki, kjer se je nekoliko prebudil. To je bilo že tik pred koncem, pred osvoboditvijo. Se nato je visel med življenjem in smrtjo, a ohranila ga je volja, da se vrne. In potem ko sva izgubila sina, naj bi se nama rodil še sin, ki mu bodi spet Stanko ime. Z njim naj zraste nov človek, ki bo krčevito ljubil pravico in svobodo, ki bo užival lepši svet. Vse to in še več mi je pripovedoval in skozi nočno temo so mu gorele uderte oči, ko mi je božal glavo z oznojenimi koščeniimi prsti.

Zaspala sva.

Proti jutru sem se prebudila. Poleg sebe sem začutila hladno, trdo roko. Trepetaje sem prižgala luč.

Moj mož je bil mrtev. Ostecklene oči so mu strmele v prazno...

Tisto noč, tisto edino noč doma po vsem prestanem, mu je srčna kap ustavila dih. Kakor da se je bil vrnil samo zaradi ene same noči. Tako nepričakovano in prevelika je bila tisto noč najina sreča, da je od nje pa do njegove smrti mogel biti le kratek korak.

Bila nisem več mlada, a tista noč mi je dala sina. Morda uro prej kot je ugasnil njegov oče. To je moj tretji in zdaj moj edini Stanko. V njem živi moja skrivnost. V njem je živ ves nemir, vse trpljenje in hrepenenje taboriščnega obsojenca, ki je med umiranjem in smrtjo užil še trenutek življenja. V otroku se skoraj brez prekinitve nadaljuje očetovo življenje. V Stanku je vsa moja bolečina in sreča...

Po hodniku je zazvenel šolski zvonec. Učiteljici Veri je vlažno sijal pogled, ko je molče objela mater in si k srcu prižela njeno roko.

*

»Stanko mora živeti!« si je žepetala mati. Toda nekaj bi vendar morala storiti! Morala bi dognati vso resnico, kakršno si je želela: Stanko živi in bo živel! Saj ni mogoče, da bi sama bila kriva njegove nesreče! IN vendar — zamudila je bila čas in sina prepustila ulici! In — ali ni potem videla pometalca, ki je ulični asfalt polival z vodo. Izpiral je Stankovo kri! Njegovo kri! In če ga niso takoj povozili do smrti, je morda potem izkrvavel in zdaj ji vsak trenutek lahko kdo prinese najstrašnejšo vest...

Zameglilo se ji je pred očmi. Ne, ne! Tako ne more, ne sme biti!

Poskušala je vstati. Toda noge so ji bile vse odrevenele, kakor da so tuje. Pri srcu jo je skelelo in grabilo. Trudila se je, da zaduši v sebi vsako misel, borila se je sama s seboj in s tisto najbridkejšo možnostjo, ki bi utegnila biti resnica. Ne! Njen sin mora živeti!

Vstopila je Prelčeva. Nobenih novic še ni mogla povedati ali pa jih je skrivala, da bi za nekaj časa še odložila tisto najhujše... Čez kakšno uro bi obe šli povprašat v bolnišnico...

Prelčeva ji je prinesla skodelo vroče goveje juhe. Ne, ni mogla jesti niti piti, dokler ne izve resnice, tiste pomirljive resnice...

Potem je Prelčeva sedla k njeni postelji in pripovedovala o Stanku. Tisti avto, ki ga je povozil, je bil majhen in lahek. In dobro je bilo, da je vozač sam hitro odpeljal fanta v bolnišnico, in tako ni izgubil še več krvi. Oh, ti avtomobili, včasih jih ni bilo toliko, zdaj pa človek ni več varen pred njimi...

»Takoj pojdem v bolnišnico!« se je Kropičeva v hipu z velikim naporom dvignila s postelje. »Ne vzdržim več! Stanka si ne pustim vzeti!«

Potrkalo je na duri. S praga je pogledala v sobo učiteljica Vera, da, prav ona je bila.

»Ali že veste?« je rahlo dahnila. »Stanko... Bica sem v bolnišnici. Videla ga siler nisem...«

»Povejte!« je planila, kriknila Kropičeva z nekakšnim olajšanjem, kajti učiteljici je bila z obzira prebrala žarek nasmeh.

»Zdravniki so ga pregledali. Levo nogo ima rahlo zlomljeno, z roke in hrbta pa mu je posnelo nekaj kože. Avto je šel čezenj in pri tem je bilo dosti čudovite sreče. Pomislite, glava mi je ostala nedotaknjena! Otrok sploh ni izgubil zavesti, le ustrašil se je. Kmalu ga pošljejo domov, a moral bo še ležati. Bodite veseli, da je tako!«

»O, hvala vam!« je izjeclala mati in se oklenila učiteljicne desnice. »Tudi vi ga imate radi in tudi vam ni bilo vseeno...«

Popustili so ji živci. Zrušila se je na posteljo in zajokala mirno, sproščujoče.

»Primarij sam mi je povedal, da se Stanko v bolnišnici prav hrabro obnaša,« je nadaljevala učiteljica. »Že jutri ga boste lahko obiskali in docela se boste pomirili. Stanko že vprašuje po vas, so mi povedali. Rad bi, da mu prinesete neko knjigo, tisto s slikami raznih živali...«

»To je tale slikanica,« je mati začarala skozi solze in segla v mizni predal. Naglo je obrnila nekaj listov z barvastimi slikami. »Da, živali ima Stanko zelo rad. In zdaj tudi vem, da mi ostane živ. To je moj tretji, moj zadnji Stanko... Najin otrok... Tovarišica Vera, vi veste vse to...«

Zivljenje je zmagalo. Ljubezen je zmagala.

S polie Študijske knjižnice

- S POLIE ŠTUDIJSKE KNJIŽNICE
Trojezični meteorološki slovar. Ljubljana 1965. S. C. 7.
Suhgaler L. Ja.: Ekonomika vijeka trajanja i sigurnosti strojeva. Zagreb 1965. S. 23667/11.
Lambić I. S.: Ekstrasistolne aritmije. Beograd-Zagreb 1965. S. 15130/42.
Bajec M.: S.: Vujica: Privredna reforma. Beograd 1965. S. 22992/120—121.
Charles J.: La chimie du vin. Paris 1960. S. 24714/908.
Sérouya H.: La pensée arabe. Paris 1960. S. 24714/915.
Durye P.: La généalogie. Paris 1961. S. 24714/917.
Binet L.: Gerontologie et gériatrie. Paris 1961. S. 24714/919.
Marquiset J.: Les droits naturels. Paris 1961. S. 24714/920.
Osnovna škola — odgojno obrazovna struktura. 3. neizm. izd. Zagreb 1965. S. 27223.
Titl J.: Socialnogeografski problemi na koprskem podeželju. Koper 1965. S. 27230.
Škerović N. P.: Crna gora za vrijeme prvog svjetskog rata. Titograd 1963. S. 27221.
Engels danas. Beograd 1963. S. 27231.
Popović V. S.: Merenja u mikrotalasnoj tehnici. Beograd 1963. S. 27222.
Mitić S. D.: Godina pobjede. Beograd 1965. S. 22992/125.
Marković B.: Britanski sindikati u savremenim uslovima. Beograd 1965. S. 24266/10.
Filipić F.: Prvi pohorski partizani. Maribor 1965. S. 27213.
Antić B.: Podovi u zgradarstvu. Beograd 1963. S. 25545.
O'Connor P., V. F. Tvedel: Intenzivno pripremanje nastavka za oralno izvođenje nastave stranih jezika. Beograd 1963. S. 25186.
Brzaković P.: Tehnologija građevinskog materijala. Beograd 1962. S. 25170.
Današnji Japan. Beograd 1962. S. 25166.

POLZELA

TOVARNA NOGAVIC POLZELA

želi vsem svojim potrošnikom
in poslovnim prijateljem

SREČNO
IN USPEHOV POLNO
NOVO LETO 1966

TRGOVSKO PODJETJE

Jelša

ŠMARJE PRI JELŠAH

ŽELI VSEM SVOJIM CENJENIM ODJEMAL-
CEM zdravja, sreče in uspehov polno

Novo leto 1966!

Kmetovalci in rejci prašičev!

KOTEKS TOBUS, Import-Export, Ljubljana Vam sporoča, da je v letošnji sezoni odkupna cena za svinjske kože posebno ugodna, zato skrbno oderite vsakega prašiča in kožo oddajte najbližji zbiralnici KOTEKS TOBUS ali Kmetijski zadrugi.

Poleg povišane odkupne cene smo Vam pripravili nagradna žrebanja s preko 4.000 lepimi nagradami in glavnimi dobitki >TELEVIZOR, TRANZISTORJI, KOLESA itd.<

Skrbno hranite potrdila za oddane svinjske kože, ki Vam dajejo pravico do udeležbe pri nagradnem žrebanju.

ŽREBANJA BODO 20. JANUARJA IN 20. APRILA 1966

REJCI PRAŠIČEV, ODERITE PRAV VSE PRAŠIČE IN KOŽE ODDAJTE NAJBLIŽJI ZBIRALNICI KOTEKS TOBUS.

Kolektiv podjetja čestita ob priliki dvajsetletnice obstoja svojega podjetja vsem poslovnim prijateljem v mestih in na podeželju

Srečno in uspešno novo leto 1966

Po Bolgariji in Turčiji

Naj pričnem potopis po Bolgariji kar v Sofiji, simpatičnem mestu vrtov in parkov, katere znamenitost je prav gotovo tudi to, da je zelo čista. Čistilci ulic, ki imajo pod nadzorstvom prav majhen del ulice, neprestano pometajo in škropijo; zanimivo je, da so vsi čistilci oblečeni v belo. Tako čistega videza kot mestne ulice, pa restavracije in drugi javni lokali ne dajejo.

Parkov je v Sofiji ogromno; prav na koncu vsake ulice je park z vodomotom in otroškimi igriščem. Glavni park, nekaj minut iz centra mesta, je dolg in širok šest in pol kilometrov. Resnično je čudovit. V njem so urejeni lepi nasadi najrazličnejšega cvetja, predvsem seveda dišečih vrtnic, ki jih je v Bolgariji na tisoče. V parku so lepa otroška igrišča, pravo jezero s kopalščem in čolnarno. Južni del parka ni moderniziran; takšen je kot je od vsega svojega začetka in mu pravijo narodni park. V prostem času prebivalci Sofije niso v stanovanjih — vsi so v parkih, predvsem v centralnem parku. Ko smo se vračali iz Carigrada neko nedeljsko dopoldne in se ustavili tudi v Sofiji, nismo bili niti preveč presenečeni, ko smo videli polno ulice Sofijčanov, oprtanih z nahrbtniki hrane in odejami, ki so množično odhajali proti centralnemu parku.

Nad Sofijo se dviga 2.285 metrov visoka planina Vitoša, na pobočju katere si gradijo, predvsem prebivalci Sofije, vikende, kjer preživljajo konec tedna. Vitoša je priljubljena izletniška točka; nanjo vozijo avtobusi in urejena je tudi žičnica do vrha, kjer je čudovit motel »Kopito«.

Sofija ima osem sto tisoč prebivalcev; pravijo pa, da bo do leta 1970 milijonsko mesto.

Tudi cerkva v Sofiji ni malo in vse so zelo lepe. Najlepša med njimi je katedrala Aleksandra Nevskega z zlatimi kupolami. Cerkev svetega Petke obnavljajo — Turki so iz nje odnesli oltar, freske z zidov pa spraskali. Zanimiva je cerkev Rotunde iz 4. stoletja, ki je meter in pol pod zemljo. Zgrajena je bila v času, ko je bila Sofija na normalnem terenu, kasneje so jo vedno bolj nasipavali.

Pri večernem samostojnem ogledu Sofije smo zašli v njihovo največjo blagovnico ZUM, ki pa ni bila preveč zanimiva. Zanimiva zato ni bila, ker imamo pri nas dosti bolj razkošne in lepše zložene trgovinske police. Lep je edinole kristal, keramika in pa mogoče še dišeče rožno olje. Bolgarski lev velja naših 375 dinarjev.

Sofijska znamenitost je tudi mavzolej Dimitrova, ki so ga zgradili šest dni po smrti Georgija Dimitrova. Pred njim so dan in noč častne straže, ki niso prav nič podobne pravi častni straži, ker se venomer pogovarjajo.

Ko smo hoteli oddati razglednice, nismo nikjer našli poštnih nabiralnikov, ker so samo na tramvajih.

V hotelu »Balkan«, ki je v Sofiji po velikosti drugi, smo stanovali in dobili za večerjo okusne bolgarske specialitete. Drugi dan pa smo pri zajtrku dobili na voljo čaj in kavo, ki ju sicer v Bolgariji, tudi v Sofiji ne, nikjer ne dobiš. Pijejo le znani bolgarski jogurt in jedo burek — in to vsi in vsepovsod. Prav presenečeni so bili, ko smo za dopoldansko okrepčilo izven hotela iskali kavo ali čaj.

Vso pot po Bolgariji so nas spremljale prelepe obdelane njive, dolge in široke po nekaj tisoč metrov.

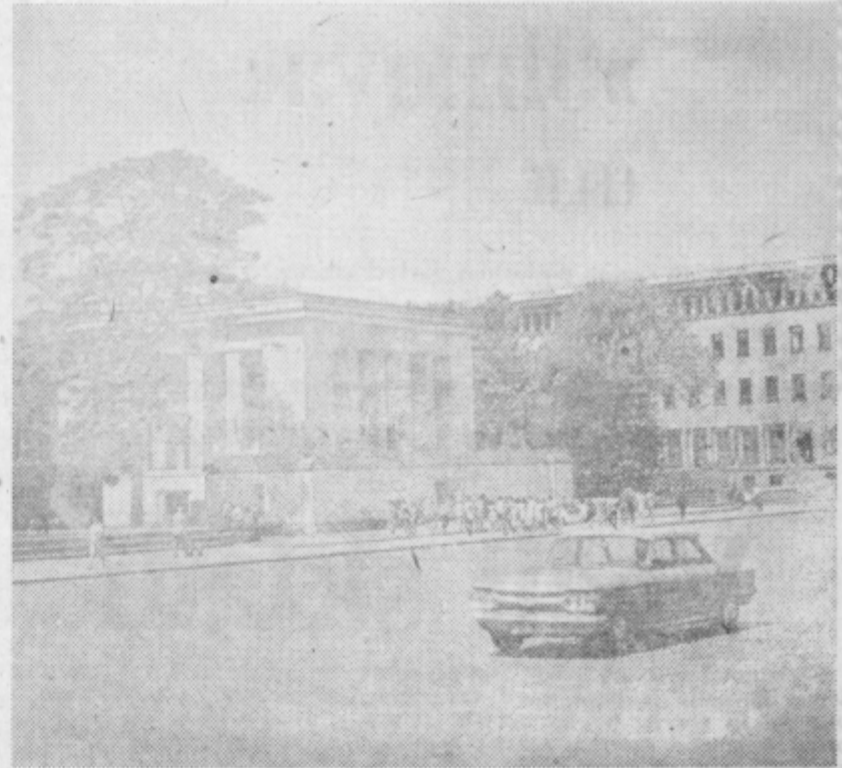
Ogromno je takih velikanskih njiv, ki so posute s toplimi gredami. Tudi štorkeji ni malo. Stojijo ob cesti in zvedavo opazujejo življenje na njej, ali pa si gradijo svoja velika gnezda na strehah hiš.

Pot po dolini reke Marice nas je vodila mimo pogostih prebivališč Nomadov, ki so spali z ovcami in kravami ter ribarili v bližnjih umazanih mlakah. Vročina je bila huda in smo z užitkom sprejeli ponudbo bolgarskih kmetov v neki manjši vasi, da nam dajo surovega mleka. Bilo je seveda nepasterizirano, pa se nismo dosti menili za to.

Plovdiv je drugo največje mesto in zadnji večji kraj pred turško mejo. Ugajal nam je dosti bolj kot Sofija, ker je bil živahnejši od nje, pa tudi trgovine so bogatejše zložene.

Bolgarsko-turška meja. Bolgarska carinarnica je zelo lepo urejena in ima na cesti pred poslopjem vdolbine, v kateri je tekočina proti steklini. Tu si vsa vozila operejo kolesa. Ko smo čakali na potrditev potnih listov, smo opazovali sedem prikupnih mladih deklet med 15 in 19 letom, ki so potovale v kombiju novozelandske registracije z velikim belim pasom, da potujejo okrog sveta. Kaj nenavaden podvig.

Turška carinarnica je že prava azijska zgradba z razglednim stolpom, stražarjem na njem in prijaznimi cariniki, ki so v vseh jezikih ponujali zemljevide Turčije in pro-

Mavzolej Georgiju Dimitrovu, ki so ga zgradili šest dni po njegovi smrti sredi Sofije.

spekte njihovih holetov, tovarn in trgovin. Njihovo gostoljubnost smo potem uživali še delj časa, ker se nam je pokvaril avtobus in smo čakali, da ga naš utrujeni šofer popravi s pomočjo raznobarnih mehanikov, ki so čakali na tej carinarnici s svojimi vozili a posebno dovoljenje, ki je za tuje voznike potrebno v Tur-

čiji. Bili so Indijanci, Japonci, Irčani in prikupni Arabci. V tem času smo se potikali po okolici in ogledovali prišlece. Turški cariniki so dobro opravljali svoj posel. Brez površnosti so do zadnjega kotička pregledali vsak avtomobil, ki se je ustavil.

Ob prihodu v Bolgarijo smo pomaknili ure za eno uro naprej. Isto smo storili tudi ob prihodu v Turčijo in se tako ločili od evropskega časa že za dve uri.

Prihodnjič: V TURCIJI!

Nagradni natečaj »MODA«

Danes objavljamo zadnjo sliko iz serije, ki so prikazale nekaj izdelkov sodobne konfekcije in oblačilne

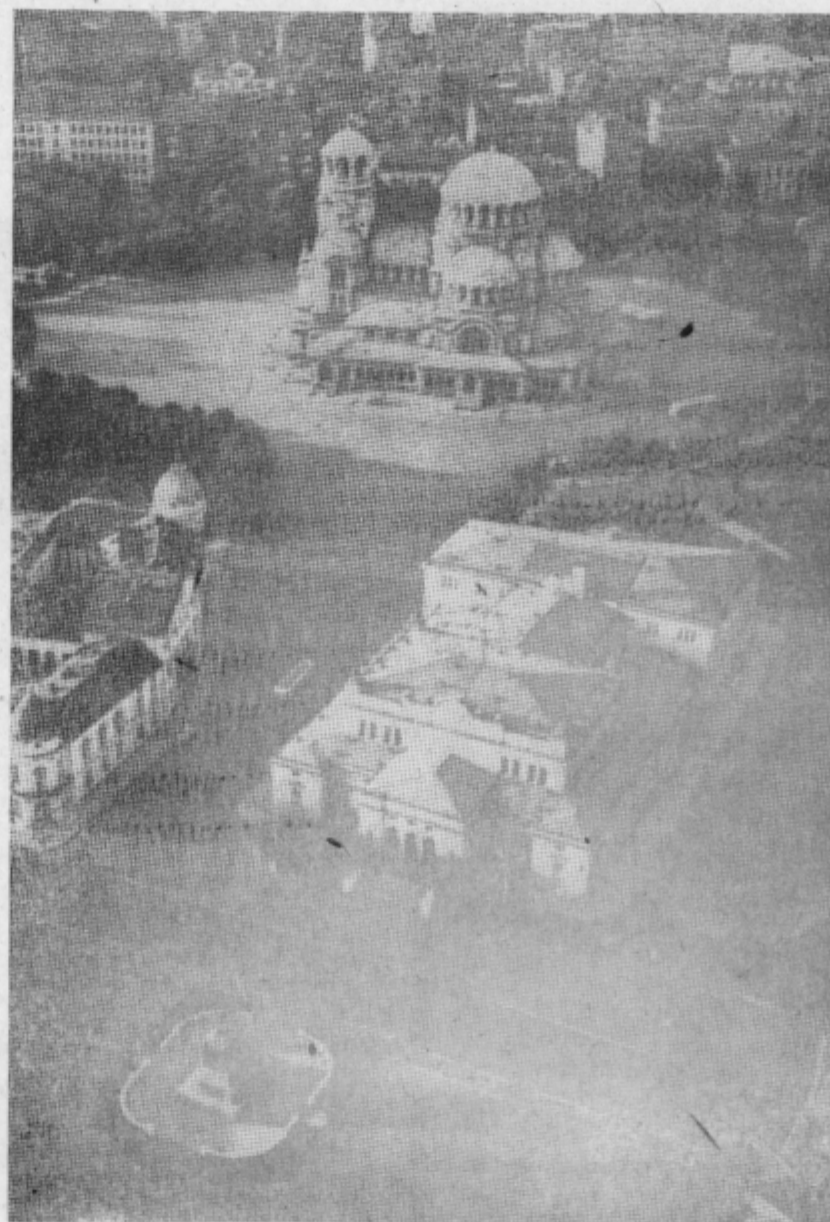
industrije, kakor jih je prikazalo trgovsko podjetje »Moda« na svoji zadnji modni reviji. Manekenka vam prikazuje plašč iz mohaira, ki je primeren za svečane priložnosti, prav lahko pa ga uporabljamo tudi za bolj vsakdanje opravke, ker je blago izredno kvalitetno. Podobne plašče v raznih barvah in v raznih krojih si lahko ogledate v poslovalnici »Volna«. K plašču nosi manekenka modne nogavice z barvnim vzorcem, kakršne je uvedla zadnja moda v svetu, a izdelala jih je tovarna nogavic Polzela. Tudi tovrstne nogavice v raznih barvah in z različnimi vzorci si lahko oskrbite v poslovalnicah trgovskega podjetja »Moda«.

Tako smo zaključili nagradni natečaj. Vsi, ki ste vestno zbirali kupone, in želite sodelovati v nagradnem žrebanju petih nagrad v skupni vrednosti 30.000 dinarjev, morate poslati izrezane kupone do 10. januarja 1966 na naslov: Uredništvo Celjskega tednika, Celje, Titov trg 5, poštni predal 152. V drugi številki po Novem letu bomo objavili izid žrebanja.

Ob zaključku natečaja in ob zaključku poslovnega leta

ČESTITA SVOJIM STRANKAM, POSLOVNIM SODELAVCEM IN BRALCEM CASOPISA VSE NAJBOLJŠE V NOVEM LETU 1966

TRGOVSKO PODJETJE »MODA« Celje

Med najlepšimi cerkvami v Sofiji je vsekakor katedrala Aleksandra Nevskega z zlatimi kupolami.

KOMUNALNA BANKA CELJE

s svojimi poslovnimi enotami, podružnico CELJSKO MESTNO HRANILNICO in ekspoziturami

v ŽALCU, MOZIRJU, LASKEM, SLOV. KONJICAH, ROGASKI SLATINI, SMARJU PRI JELSAH, SENTJURJU, SEVNICI in BREZICAH sprejema hranilne vloge in jih obrestuje:

navadne vloge po 5 0/0
vezane vloge do 7,5 0/0

VLGAJTE SVOJE PRIHRANKE PRI KOMUNALNI BANKI CELJE, KJER JE VAS DENAR ZA VAS VARNO IN KORISTNO NALOŽEN!

VSEM KOMITENTOM IN BRALCEM TEDNIKA ŽELIMO SREČNO NOVO LETO 1966!

TRGOVSKO PODJETJE **moda** 9
CELJE

STRAN 5
31.12.1965-št.51

Od zemlje do dobre proizvodnje

Proizvodnja v kmetijstvu je poleg splošne politike in pogojev odvisna predvsem od organizacije. To potrjuje uspehi žalskega kmetijskega kombinata, ki je v zadnjih letih dosegel izredne proizvodne uspehe.

Žalski kmetijski kombinat, ki pokriva skoraj področje dveh občin, je v zadnjih letih nízal uspeh k uspehu in s tem dokazal ter utrdil načelo, da je tudi kmetijstvo ob pametnih naložbah in pravilnem gospodarjenju — lahko in more biti pozitivno.

S svojo kadrovsko politiko, ki jo je začel uvajati že pred leti, je uspel pod enakimi pogoji, ki jih imajo tudi druge tovrstne organizacije, uvesti sodoben način proizvodnje hmelja, kar je bilo nujnost, če je hotel

obdržati vrednost savinjskega zlata na svetovnem in domačem trgu.

S precizno izračunanimi vlaganji v nova hmeljišča in v obnavljanje starih je preko kooperantov vezal nekdanje proizvajalce nase ter s tem aktiviral prebivalstvo doline, ki ima danes standard enak ali pa celo večji, kot ga imajo v nekaterih industrijskih panogah.

V zadnjih letih je s svojimi kooperanti dvignil živinorejsko proizvodnjo na višino, ki je na tem območju bila doslej neznan pojem. Tako je področje, na katerem gospodarji žalski kmetijski kombinat, postalo poleg hmeljarske proizvodnje močan akter na trgu tudi s prehranbenimi artikli.

Celotno proizvodnjo kmetijskega kombinata merimo danes z vrednostjo milijard, ki pomenijo in predstavljajo prebivalstvu področja zavidljivo perspektivo. Letos je svojo kooperacijsko sodelovanje z individualnimi kmetovalci še poglobil in utrdil z nabavo težjih poljedelskih strojev. Poleg traktorjev, ki jih je pogodbeno dal v najem svojim kooperantom, je kombinat posredoval še več kot 150 kosilnic in proizvajalcem mleka manjše molzne stroje.

S šolanjem kooperantov in specializaciji proizvodnje je kombinat uspel vključiti tudi individualne kmetijske proizvajalce v sodoben proizvodni proces, katerega končni rezultat so nekajkrat povečani tržni viški. Vprašanje rentabilnosti in povečanja proizvodnje sloni na strokovnih kadrih, ki so znali in uspeli dojeti vso problematiko kmetijske proizvodnje in ob danih pogojih realizirati kmetijsko proizvodnjo, ki pomeni življeneje velikemu številu prebivalstva v dveh občinah.

SPLOŠNO OBRTNO PODJETJE

»Obnova«

CELJE

želi vsem svojim poslovnim partnerjem ter vsem delovnim

ljudem srečno, uspehov polno novo leto 1966.

BISTVENE NOVOSTI ZAKONA O ZDRAVSTVENEM ZAVAROVANJU KMETOV

Večji skladi

Socialno-zdravstveni zbor skupščine Slovenije je pred dnevi razpravljal in sprejel po živahni razpravi nekatere novosti zakona o zdravstvenem zavarovanju kmetov.

Predstavnica izvršnega sveta Majda Gaspari je v obrazložitvi zakona o zdravstvenem zavarovanju kmetov poudarila, da zagotavlja samofinanciranje ekonomsko osnovo za bolj poglobljeno samoupravo na področju tega zavarovanja. Obseg pravic bo posledje povečan tako, da bodo kmečki otroci in mladina do 15 leta uživali enako popolno zdravstveno zavarovanje kot delavska mladina. Hkrati je poudarila nujnost, da občinske skupščine družbeno intervenirajo tako, da prispevajo svojo pomoč socialno ogroženim kmetom, iz proračunov pa krijejo tudi razliko za zdravstveno za-

varovanje kmetov-borcev, ki plačujejo sicer prispevke v kmečko zavarovanje, uživajo pa pravice, kot jih daje delavsko zavarovanje.

Poslanci, ki so se udeležili razprave so razpravljali predvsem o večjih zadolžitvah, ki jih kmetom nalaga nov sistem zavarovanja s tem, da je obseg zavarovanja vezan na potrebne prispevke kmetov samih v sklad ter bodo ti prispevki znatno večji od sedanjih. Omenjali so tudi dejstvo, da se bo krog plačnikov zožil s tem, ker bodo po novem zakonu plačevali prispevke le tisti kmetje, ki zavarovanje uživajo, in ne več kmetje-delavci, ki imajo sicer zemljo, a so v rednem delavnem razmerju in uživajo pravice iz delavskega zavarovanja.

Milijarde celjske »KOVINOTEHNE«

Več kot poldrugo stoletje poudarke dejavnosti s poudarkom na specializaciji v trgovanju z blagom je kronika izkušene vrste generacij, ki so letos postavile okvir svoji dejavnosti — 36 milijard dinarjev prometa.

Od nekdanjega, ozkega kroga odjemalcev je KOVINOTEHNA v zadnjih letih uspela razširiti svoj delovni program na obsežen krog poslovnih partnerjev doma in v zamejstvu: v Angliji, Avstriji, Češkoslovaški, Danski, Franciji, Grčiji, Holandiji, Kanadi, Maroku, Norveški, Španiji, Indiji, v obeh Nemčijah, Švedski, Izraelu, Švici, Ameriki in še vrsti držav. Kovinotehna danes posluje s celim svetom; zdaj v vlogi uvoznika za potrebe razvijajoče se domače kovinske industrije, zdaj se javlja kot posrednik med domačimi proizvajalci za potrebe domače proizvodnje in kot svetovalec, ki z natančno analizo potreb tujih tržišč lahko približuje domačo proizvodnjo tujemu povpraševanju.

Predmet poslovanja tega sorazmerno majhnega kolektiva, saj zaposluje le 522 delavcev, je v osnovi trgovanje na debelo in na drobno, ki obsega specializirane stroke podjetij, ki uporabljajo tehnično blago, železnino in kovinsko blago, barve in kemikalije, nezgorljive materiale,

gradbene materiale, orodja, opremo in potrebščine za razno obrtno dejavnost.

Čudež nenehne rasti proizvodnje pa moramo iskati le v kolektivnem samem, ki z izrednim poslušom do svojih odjemalcev, z dobro organizacijo dela ob minimalnih režijskih stroških zagotavlja vsem svojim poslovnim partnerjem, ki jih ni malo — preko svojih predstavništev v vseh republiških centrih — točnost in spoštovanje pogodbenih obveznosti.

S svojimi poslovnimi enotami OPREMOTEHNO v Ljubljani in UNIVERZAL na Jesenicah, prodajalno v Mariboru in novo prodajalno na drobno na Mariborski cesti v Celju — KOVINOTEHNA

uspešno sodeluje s kupci, ker se je z intenzivno obdelavo tržišča znala približati potrebam našega trga.

Ob svoji poslovni rasti je kolektiv Kovinotehne posvetil tudi veliko skrb zaposlenim. Za ilustracijo navajamo, da je najnižji osebni dohodek v tem mesecu 53.000 dinarjev, da je vsak deseti dobil stanovanje in da svojim stipendistom — bodočim strokovnjakom daje od 23 do 30 tisoč dinarjev štipendij, poleg nagrad, ki jih prejemajo za predčasno uspešno opravljene izpite.

S temi kadri kolektiv že v naprej uspešno planira rast podjetja — in zato postavlja za prihodnj leto že 40 milijard dinarjev prometa.

LAŠKI GIGANT

Med največje gospodarske uspehe na našem področju sodi tudi nova sladarna v Laškem, ki so jo pred dnevi spustili v pogon. Nova sladarna ni uspeh dela in truda delovnega kolektiva v letošnjem letu, ker je kolektiv laške pivovarne že iz leta v leto postopoma nízal proizvodne in delovne uspehe, vendar je sladarna simboličen rezultat teh vlaganj in truda.

Misel o lastni sladarni laške pivovarne je že stara. Prvič so začeli govoriti širše o njej že 1939. leta. Misel so realizirali 1959. leta, ko so začeli s pripravami za gradnjo. Čez štiri leta so jo začeli graditi.

Z novo sladarno je kolektiv pridobil objekt, ki je v pivovarniški industriji pri nas ogromnega pomena. Nova sladarna je namreč popolnoma avtomatizirana, dela po sistemu saladinovih omar, v popolnem obratovanju pa bo proizvajala preko 3.000 ton slada letno.

Vpliv slada je ogromnega pomena za vso pivovarniško industrijo. Zaradi pomanjkanja slada, so ga morale doslej pivovarne uvažati iz nekaterih evropskih držav. Kljub temu pivovarne niso mogle z uvoženim sladom proizvajati vedno enako kakovost piva. Laško pivo je znano kot eno izmed najboljših in državi. Z novo sladarno so potrošniki dobili jamstvo, da bo kvaliteta tega piva še boljša in vedno na enaki ravni.

Delovni kolektiv laške pivovarne, ki je v nekaj letih uspel z lastnimi sredstvi dokončati rekonstrukcijo nekaterih proizvodnih obratov, ki je v zadnjih letih zgradil nekaj novih prepotrebnih oddelkov, je vložil v novo sladarno sicer majhno vsoto v primerjavi z vrednostjo, vendar je prevzel nase veliko obveznost, ker bo v prihodnjih letih moral odplačati kredite in najeta posojila. Toda že sam podatek, da je moral ta isti kolektiv vsako leto dati več kot 330.000 dolarjev samo za uvoz slada dovolj zgovorno pove, kaj je z novo sladarno pridobil. Tu je še velika proizvodnja slada, ki je večja kot jo trenutno pivovarna potrebuje, torej ga bodo lahko odprodali tudi drugim pivovarnam, ali ga pa vezanega z izvozom hmelja — izvažali, odpira lepe perspektive temu delovnemu kolektivu. Nepoznavalec razmer v pivovarni bi mislil, da je kolektiv ob vsakoletnih investicijah zanemarljivo skrb za delovnega človeka, na njegov standard. Toda osebni dohodki zaposlenih niso bili nikoli največji problem. Pivovarna je bila že doslej najčvrstejša delovna organizacija, ki je bila zastavljena pri vrednosti proizvodnje in organizaciji dela v občini.

Kljub temu, da bo kolektiv še nekaj let moral nositi investicijsko breme, je nova sladarna — skupno s pivovarno — laški gigant, ki si je ustvaril svetle perspektive.

Avto celje

TRGOVSKO
PODJETJE
NA VELIKO IN
MALO

SERVISI IN
REMONTE
UPRAVA CELJE,
MEDLOG 16 - TEL.
27-62

PRVI POMLADNI IZLET

Z NOVIM MOTORNIM VOZILOM

VAM OMOGOČA ZASTAVA 750 ALI 1300

VAM OMOGOČA AVTO CELJE, ČE VOZILO NAROCITE

ŠE V TEH DNEH

- CRVENA ZASTAVA OBREŠTUJE VPLACILA PO 5% LETNO
- VOZILO LAHKO NAPLACUJETE TUDI V OBROKIH PO 50.000 DINARJEV
- CE SI PREMISLITE, DOBITE VRNJENO VPLACILO Z OBREŠTMI VRED
- NAROCITE LAHKO TUDI DVOBARVNO VOZILO
- IZBIRATE LAHKO PREOBLEKO NA SEDEŽIH (STANDARD, USNJE ALI SKAI)
- NAROCITE LAHKO VOZILO Z VGRAJENIM RADIOAPARATOM

Podrobnejša obvestila radi nudimo v naši prodajalni avtomobilov na Trgu oktobrske revolucije (Tel. 24-74) in, se pripočočamo.

Srečno vožnjo v 1966 vam želi Avto Celje

KOMPAS OBVEŠČA

VABIMO VAS NA IZLETE!

KOLEKTIVNI DRSALNA REVUJA V CELOVCU V ČASU OD 3. DO 20. FEBRUARJA 1966. OB TEJ PRILICHOZOSTI SI BODO UDELEZENCI LAHKO GLEDALI TUDI VRBSKO JEZERO, GOSPOSVETSKO POLJE, DEZELNI MUZEJ V CELOVCU IN NEKATERE DRUGE ZNAMENITOSTI. SPREJEMAMO PREDPRIJAVE.

POSEBNA UGODNOSTI

KOLEKTIVI IN INDIVIDUALCI

Posebna ugodnost za zaključek sezona!

1. DVOEDNEVNI AVTOBUSNI IZLET V TRST IN BENETKE! Cena potovanja vključno potni list 14.900 din.
2. ENODNEVNI AVTOBUSNI IZLET V TRST. Cena aranžmana vključno potni list 5.200 din.
3. DVOEDNEVNI WEEKEND IZLET V BUDIMPESTO. Cena aranžmana 20.800 din, vključno potni list.
4. TROEDNEVNI WEEKEND IZLET V BRATISLAVO, BRNO IN DUNAJ. Cena aranžmana 25.000 po osebi.
5. DUNAJ! Tridnevno avtobusno potovanje. Cena aranžmana po osebi 19.500 din.
6. TRIDNEVNI AVTOBUSNI IZLET — DUNAJ, BRATISLAVA, BUDIMPESTA. Cena aranžmana po osebi 25.600 din.
7. HOTELYMPIA 66 v Londonu od 21.—28. 1. 1966. Prijave do 4. januarja 1966.
8. 8. in 9. januarja smučarski izlet v Avstrijo z osebnimi avtomobili in avtobusom do MALLNITZA; smučanje na pobočju Lonze; prijave do konca decembra 1965.
9. ZDRAVNIKI S KOMPASOM BREZPLACNO V GRAZI!
10. Dne 19. februarja 1966 potovanje na ogled praktičnega prenosa iz operacijske sobe v dvorano na ekran — proizvod CIBE iz Basela. Pohitite s prijavi.
11. PROSVETA! ZA DIJASTVO POSEBNO ZNIZANE CENE!
12. 1-DNEVNI IZLET Z OGLEDOM CELOVCA, GOSPE SVETE, VRBSKEGA JEZERA. CENA PO OSEBI 3.200 — VKLJUČNO SKUPINSKI POTNI LIST. PREVOZI BODO IZVRŠENI S 45 SEDEŽNIMI AVTOBUSI TIPA »MERCEDES«.
13. SOLE! Za Vaše šolske ekskurzije imamo pripravljene programe izletov po domovini — GORENJSKA, PRIMORSKA, NOTRANJSKA, BELA KRAJINA, STAJERSKA. Nudimo Vam usluge po zelo znižanih cenah.
14. KOLEKTIVI! Poslužite se naših kvalitetnih prevozov, ki Vam jih nudimo v času posezone po zelo znižanih cenah v najsoodnejše turistično opremljenih avtobusih tipa »Mercedes«.
15. KOMPAS CELJE sprejema do vključno 15. 1. 1966 prijave za DRSALNO REVUJO V CELOVCU!
16. PRED VSAKIM POTOVANJEM ALI IZLETOM OBISCI TE TURISTIČNO PODJETJE »KOMPAS« CELJE, TOMSICEV TRG 1, TEL. 23-50.

Kino »Svoboda« Sempeter v Sav. dolini

Dne 30. decembra 1965

»NA MESTO DRZAVLIAN POKORNI«

Jugoslovanski film

Dne 1. januar 1966

»LUBEZEN Z NEZNANEC«

ameriški film

Dne 2. januar 1966

»MOST DO SONCA«

ameriški film

Dne 4. januarja 1966

»RAZBITO OGLEDALO«

ameriški film

Dne 8. in 9. januarja 1966

»PREZIR«

francoski film

Kino »Partizan« Sevnica

Dne 29. decembra 1965

»TANJA«

sovjetski film

Kino Kozje

Dne 31. decembra 1965

Dne 1. in 2. januarja 1966

»SEPETANJE NA BLAZINI«

ameriški film

DPD »Svoboda« Brestanica

Dne 29. decembra 1965

»TEZKO JE ZIVETI«

italijanski film

PD »Jelka« Nazarje

Dne 29. decembra 1965

»NENAPOVEDAN SESTANEK«

angleški film

Dne 31. decembra 1965

»FRA DIAVOLO«

ameriški film

Kino »DOM« Gornji grad

Dne 31. decembra 1965

»FANI«

ameriški film

Slovensko ljudsko gledališče

Sreda, 29. decembra ob 9. in 12. uri:

C. Seiller: KLOVN IN NJEGOV CIRKUS.

Gostovanje v Storah.

Cetrtek, 30. decembra ob 9. uri:

D. Garrick. A. Smole: VARIH — A. Medved: RENDEZ VOUS. Komediji. Zaključena predstava za Solski center Borisa Kidriča Celje.

Cetrtek, 30. decembra ob 15.30 uri:

C. Seiller: KLOVN IN NJEGOV CIRKUS.

Delno zaključena predstava za Kavinotehno Celje. Vstopnice so tudi v prodaji dve uri pred pričetkom predstave.

Sreda, 5. januarja 1966 ob 15.30 uri:

F. Schiller: DON CARLOS. II. šolski abonma in izven.

Cetrtek, 6. januarja 1966 ob 19. uri:

F. Schiller: DON CARLOS. III. šolski večerni abonma in izven.

Petek, 7. januarja 1966 ob 15.30 uri:

F. Schiller: DON CARLOS. I. šolski abonma in izven.

Sobota, 8. januarja 1966 ob 16. uri:

A. Novačan: VELEJA. Abonma za delovne organizacije in izven. Vstopnic je še dovolj na razpolago.

Nedelja, 9. januarja ob 10. uri:

C. Seiller: KLOVN IN NJEGOV CIRKUS.

Nedelja, 9. januarja ob 19.30:

I. nedeljski dopoldanski abonma in izven.

A. Novačan: VELEJA. Nedeljski večerni abonma in izven. Vstopnic vseh vrst je še dovolj na razpolago.

Torek, 11. januarja ob 17. uri:

A. Novačan: VELEJA. Torkov abonma in izven.

Sreda, 12. januarja ob 17. uri:

A. Novačan: VELEJA. Abonma za upokojence in izven.

ODDELEK ZA GOSPODARSTVO SKUPŠČINE OBČINE ZALEC objavlja na osnovi 14. člena Zakona o urbanističnih projektih (Ur. list LRS, št. 22/58) in na osnovi sklepa Skupščine občine Zalec z dne 14. decembra 1965 3-mesečno

javno razgrnitev

— zazidalnega načrta soseske »Poreber« v Zalcu, predel med cesto Celje — Ljubljana, cesto v Vrbe in železniško progo Celje — Velenje;

— zazidalnega načrta soseske III. na Polzeli, predel med Strugo, železniško progo in cesto Podvin — Parizlje;

— zazidalnega načrta »Dobertešnica« v Sempetru predel med cesto Celje — Ljubljana in dovozno cesto k Aeru;

— zazidalnega načrta spalnega naselja Migojnice;

— zazidalnega načrta spalnega naselja Liboje.

Zazidalni načrti bodo razgrnjeni od 1. januarja do 30. marca 1966. V času razgrnitve lahko da vsak občan, delovna ali druga organizacija pripombe in predloge k predloženim zazidalnim načrtom. Pripombe in predloge lahko zainteresirani vpišejo v knjigo pripomb, ki je priložena zazidalnim načrtom.

Načrti bodo razgrnjeni pri podjetju Stanovanjsko gospodarstvo Zalec in oddelku za gospodarstvo Skupščine občine Zalec vsak ponedeljek in petek od 7—14 ure in vsako sredo od 7—12,00 in 13,00—17,00 ure. Po preteku treh mesecev bodo zazidalni načrti s pripombami obravnavani na zborih volilcev.

Oddelek za gospodarstvo
Skupščine občine Zalec

CELJSKA MESTNA HRANILNICA obvešča svoje vlagatelje desetletnega nagradnega varčevanja, da so bile komisijso izžrebane hranilne vloge z denarnimi nagradami in sicer:

1. NAGRADA ST. HRANIL. VLOGE 96853	DIN	10.000
2. NAGRADA ST. HRANIL. VLOGE 96574	DIN	5.000
3. NAGRADA ST. HRANIL. VLOGE 98055	DIN	3.000
4. NAGRADA ST. HRANIL. VLOGE 96970	DIN	2.000
5. NAGRADA ST. HRANIL. VLOGE 96474	DIN	2.000

Zgoraj navedene dobitnike prosimo, da se zgledajo v našem zavodu, zaradi vpisa nagrad v hranilno knjžico.

VSEM SVOJIM VLAGATELJEM IN OSTALIM KOMITENTOM ZELIMO V NOVM LETU MNOGO USPEHOV, ZDRAVJA IN SREČE!

Mali oglasi

STANOVANJE

PRAZNO ali opremljeno sobo iščem. Naslov v upravi lista.

OPREMLJENO sobo s posebnim vvhodom, centralnim ogrevanjem oddam najboljšemu ponudniku. Ponudbe pod šifro »SAMSKI«. STANOVANJE in delo nudim pletilji, lahko je upokojenka. Naslov v upravi lista.

ZAPOSILITEV

TRICLANSKA družina išče gospodinjstvo pomočnico. Bogo Leskovic, dirigent, Ljubljana, Vidmarjeva 11.

PRODAM

GARAZI 5 x 2,40 in 4 x 2,40 in kompletno cirkularno pordam. Jože Košec, Celje, Keršnikova 27a.

Likovna sekcija ŽPD France Prešeren Celje Slomškova trg 5 sprejema nove člane ob petkih od 17. do 18. ure. Za enkrat prevladuje realizem ker še ni bilo mogoče pridobiti prezaposlenega profesorja modernista.

ZAHVALA

Po boleči in prezgodnji izgubi naše ljubljene hčerke

BOJANE BOZNIK

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki so jo spremili na njeni zadnji poti, darovali vence in cvetje. Iskrena hvala učencem in njeni razredničarki III. osnovne šole v Celju.

Zaljujoča mamica in atek ter ostalo sorodstvo

Vsem svojim cenjenim strankam želi zdravo, srečno, uspešno novo leto 1966, ter priporoča svoje elektroinstalaterske usluge

Mihael Velenšek,
Elektroinstalaterstvo
Celje, Mariborska c. 48

Vsem cenjenim obiskovalcem želimo srečno Novo leto 1966 s priporočilom, da se zgledajo pri nas in se prepričate o kvaliteti jedi in pijače po konkurenčnih cenah

Gostišče pri »GUTERJU«
Tržišče — Rogaška Slatina

RADIO DRUŠTVA LJUDSKE TEHNIKE ŠMARJE PRI JELSAH NAGRADNA ANKETA 1965

Ime in priimek

Poklic

Naslov

Starost (v letih) Znamka radioaparata

Odgovori z DA ali NE:

1. Ali zveste v Radiu Šmarje tisto, kar vas zanima? DA NE
2. Ste zadovoljni z glasbo v našem programu? DA NE
3. Poslušate oddajo »Od Pohorja do Sotle«? DA NE
4. Poslušate reklame in objave? DA NE
5. Poslušate »Tribuno občanov«? DA NE
6. Poslušate glasbeno oddajo »Stari in novi znanci«? DA NE
7. Poslušate oddajo »Se pomnite tovariši...«? DA NE
8. Poslušate oddajo »Naši poslušalci čestitajo...«? DA NE
9. Poslušate kmetijsko oddajo? DA NE
10. Poslušate oddajo »Radio na obisku«? DA NE
11. Poslušate »Mladinsko oddajo«? DA NE
12. Ste zadovoljni z našimi napovedovalci? DA NE
13. Nas v vašem kraju dobro slišite? DA NE

ODGOVORE NA VPRAŠANJE OD 1 DO 13 OBKROŽITE!

14. Ob kateri uri naravnate sprejemnik na Radio Šmarje? ODGOVOR:

15. Zelite, da bi bile oddaje šmarskega radia tudi čez teden? Kateri dan in ob kateri uri? ODGOVOR:

16. Pripombe in predlogi (Na to vprašanje lahko odgovorite tudi na posebnem listu!) IZPOLNITE, IZREŠITE IN POŠILJTE V PISMU NAJKASNEJE DO 31. DECEMBRA LETOS NA NASLOV: RADIO DRUŠTVA LJUDSKE TEHNIKE ŠMARJE PRI JELSAH. Med udeležence nagradne ankete 1965 bomo z žrebom razdelili več lepih nagrad, ki so jih prispevale delovne organizacije šmarske in šentjurske občine.

RADIO DRUŠTVA LJUDSKE TEHNIKE ŠMARJE PRI JELSAH

Vsem cenjenim naročnikom, hišnim svetom in poslovnim tvrdkam želi srečno, uspehov polno Novo leto 1966 in se priporoča

FRANJO DOLŽAN
FRANJO DOLŽAN
kleparstvo in vodovodne instalacije
CELJE

ZAHVALA

Vsem prijateljem, znancem, stanovskim tovarišem, pevskemu zboru ČČ. duhovščini, ki so mojega pokojnega moža

dr. Antona Čedeta
zdravnika v pokoju

spremili v tako lepem številu na njegovi zadnji poti ter mu poklonili toliko cvetja, se prirčno zahvaljujem. Najlepša hvala govornikom za tolažilne besede.

Ani Čede

Laško, Savinjska dolina, Dunaj

Celjski TEDNIK
CELJE
P. P. 152

Naročam »CELJSKI TEDNIK«
Pošiljati mi ga začnite

z dnem

Priimek in ime

Kraj, ulica, hišna št.

Pošta

Lastnoročni podpis

Celjski tednik vam omogoča cenene in učinkovite oglase vseh vrst. Poskusite!

IZLETNIK CELJE

PUTNIK

vam nudi turistične usluge in vas vabi na izlete in potovanja po Jugoslaviji in v inozemstvo s turističnimi avtobusi.

CELOVEC — ogled DUNAJSKE DRSALNE REVUJE z novim programom, imenovanim MAVRICA, v času od 3. do 20. februarja 1966. Naši prijavitelci bodo napravili izlet tudi na GOSPOSVETSKO POLJE in v 22 km oddaljeno OSTROVICO, kjer je znameniti srednjeveški grad.

Sprejemamo PRIJAVE za kolektive, društva, organizacije in posameznike do 15. JANUARJA 1966. Pohitite s prijavo in izberite si dan potovanja!

BUDIMPESTA — pustovanje z mednarodnim balom in izbilo balske kraljice, ki bo 12. II. 1966.

IZLETNIK vas vabi na to edinstveno prireditve v času od 11. do 13. II. 1966. Potovanje se vrši z avtobusom. Prijave sprejemamo do 5. I. 1966.

BUDIMPESTA — dvodnevni avtobusni izlet za kolektive in posameznike, datum potovanja po dogovoru.

ISTAMBUL—SOFIJA, 8-dnevno potovanje z vlakom 23. — 30. I. 1966. Rok prijav do 27. XII. 1965.

GRČIJA, 8-dnevno potovanje z avtobusom 24. I. — 1. II. 1966. Rok prijav do 30. XII. 1965.

RIM—NEAPELJ—POMEPI—FIRENCE—BENETKE, 7-dnevno potovanje z vlakom, 21. — 28. I. 1966. Rok prijave do 31. XII. 1965.

PARIZ—NICA—MONTE CARLO—BENETKE, 10-dnevno potovanje z vlakom 23. I. — 2. II. 1966. Rok prijav do 27. XII. 1965.

TRST — DOBERDOB — BENETKE — TREVISO — UDINE — GORICA, dvodnevni avtobusni izlet za kolektive in posameznike.

TRST — MIRAMARE, enodnevni avtobusni izlet za kolektive in posameznike.

CELOVEC — s prevozom k Vrbskemu jezeru in na Gosposvetsko polje, datum potovanja po dogovoru.

Vse programe in informacije navedenih potovanj zahtevajte v našem turističnem oddelku na TITOVEM TRGU 3 ter v poslovalnici Velenje in Krško.

IZLETNIK organizira potovanja po tu in inozemstvo z modernimi turističnimi avtobusi.

IZLETNIK posreduje v najkrajšem času nabavo potnih listov in tujih vizumov.

IZLETNIK rezervira postelje v spalnih vagonih, prodaja vozovnic za letalski promet za tu in inozemstvo.

IZLETNIK menja tuja plačilna sredstva. Za cenjeni obisk se priporoča

IZLETNIK CELJE
nasproti Avtobusne postaje

KROJAŠKI MODNI SALON FRANC MEŠKO

Celje, želi vsem cenjenim strankam, prijateljem in znancem

srečno in uspehov polno Novo leto 1966!

ŽIVINOZDRAVNIŠKA DEŽURNA SLUŽBA

Od 1. do 8. januarja 1966

IVAN PLETERSKI
veterinar, Celje,
Trubarjeva 93 (Otok)
telefon 29-26

ZNAMKA
20 DIN

ŠPORTNO LETO

1965

SPORTNIH DOGAJANJ, USPEHOV IN NEUSPEHOV JE BILO V MINULEM LETU TOLIKO, DA BI LAHKO S PODATKI NAPOLNILI PRAVCATI ALMANAH KAJ SELE, DA BI LAHKO VSE ZAJELI V NAŠEM SKROMNO ODMEJENEM PROSTORU. PA KLJUB TEMU SKUSAJMO VSAJ NEKOLIKO OSVEŽITI SPOMIN NA DOGAJANJA NA CELJSKEM SPORTNEM PODROČJU V POSAMEZNIH PANOGAH. NE GRE NITI ZA KRITIKO NITI ZA HVALOSPEVE, SAJ TEGA JE BILO LETOS MENTA TOLIKO KOT REDKOKDAJ, GRE LE ZA OBUJANJE NEKATERIH SPOMINOV — VESELIH IN ZALOSTNIH.

Lepše je pisati o veselih in pozitivnih dogodkih, o zmagah in uspehih naših športnikov. Če hočemo začeti s tem, menda najpravičnejše, če začnemo obujati spomine letošnjih dosežkov AD KLADIVAR. Ze v prvih nastopih 1965. leta so celjski atleti napovedali s svojimi uspehi, da bodo bolj kot kdaj koli posegali po najvišjih lovorkah. Nekateri so to kaj kmalu pokazali na raznih tekmovanjih v mednarodnih arenah. V glavni sezoni pa so si uspeli skleniti kar zapovrstjo: zmaga v tekmovanju za atletski pokal Slovenije v vseh konkurencah drugo mesto v istem tekmovanju zveznega merila, uspešno reprezentiranje izven meja naše domovine, med posamezniki Vrvnik na 9.—10. mestu svetovne lestvice desetorbojcev itd. Krona vsega pa je bila vsekakor osvojitve letošnjega ekipnega moškega prvenstva Jugoslavije, ki je pravzaprav doslej največji uspeh celjske atletike. Pri vsem tem pa ne moremo mimo kritične ugotovitve, da je bil letos priliv mladine v atletske vrste manjši, kot smo ga bili vajeni.

ROKOMETNI SPORT je v Celju gotovo med panogami, ki je v zadnjem letu doživel največji kvaliteten premik navzgor. Ekipa ZRK Celje v celem letu ni doživela niti ene

ga poraza v prvenstvenih srečanjih republiške lige, osvojila je republiški rokometni pokal, v prijateljskih tekmah pa premagala celo vrsto ekip, med njimi tudi tretjeplasirano moštvo v državi bjelovarski Partizan. Lepo skrbijo tudi za mladinsko ekipo, na žalost pa moramo ugotoviti, da za žensko ekipo, ki je izšla iz rokometne šole ni prevelikega zanimanja.

Če smo v športnem pregledu prejšnjega leta lahko ugotavljali velik kvaliteten napredek med celjskimi NOGOMETAŠI pa za letošnje leto tega ne moremo trdit. Nasprotno, to je leto precejšnjih negativnih pojavov v tej športni panogi v Celju. Začelo se je pravzaprav že kar v začetku leta, ko pri Kladivarju niso bili več v stanju redno izpolnjevati pogojev »profesionalcev« in naša drugoligaška barka se je začela potapljati. Barka se je potopila, posledice enoletne turneje v zvezni ligi pa še sedaj niso povsem odstranjene. V tolažbo pa so na Skalni kleti napravili dokaj močno ekipo, ki je trenutno na vrhu SNL. Se nam obeta zopet kaj podobnega, kot v minulih dveh letih?

TELESNOVZGOJNA DRUŠTVA so s svojo gimnastično dejavnostjo v minulem letu dosegla marsikateri uspeh. Poleg cele vrste tekmovanj v ožjem merilu ne moremo mimo uspehov bratov Šrot v državni reprezentanci ter seveda mimo velikega uspeha društva v Štorah, ki je osvojilo v ocenjevanju za pokal De la druga nagrado. Širok razmah telesne vzgoje je prikazalo na Glaziji preko 8000 mladine v kvalitetnem telovadnem nastopu.

Med **ZIMSKIMI SPORTI** so celjski športniki letoš le v smučanju, lahko rečemo dokaj uspešno v mladinski konkurenci pa tudi v medmestnih dvobojih. Ne moremo pa kaj takega ugotoviti za drsalni šport. To pa je razumljivo, saj ni objekta. Celotna pisarska in besedna naprežanja okrog izgradnje umetnega drsališča — »bo all ne bo?« — so se končala z rezultatom — nič. Imeli smo edinsveno priliko, da se naše mesto postavi pred svetom kot eno izmed prirediteljev bližnjega svetovnega prvenstva v hokeju. Prilike zaradi objektivnih težav nismo mogli — pa med nami rečeno — tudi nismo znali izkoristiti.

Celjski plavalni šport je v minulem letu po dolgotrajni krizi zopet tekmovalno resneje zaživel. Neptun se je plasiral v I. slovensko ligo in sploh imel nekaj uspehov v tekmovalnem plavanju. Toda v množičnosti so Celjani daleč pod povprečkom ostalih slovenskih plavalnih klubov. To pa je povsem posledica slabe organizacije plavalnih šol, ki niti v okviru akcije »Naučite se plavati« niso dosegle svojega namena, saj jih zaradi nezanimivosti tistih, ki bi bili pouka najbolj potrebni sploh ni bilo.

Sicer pa moramo ugotoviti še nekaj velikih uspehov nekaterih celjskih športnikov, ki so osvojili najvišje naslove celo v državnem merilu. V streljanju Teržan, v avto sportu Salobir in Fojs, v konjeništvu Čik

pa še mladi modelarji aero kluba so dosegli velike uspehe v svojih panogah in moramo biti nanje res ponosni. S precejšnjimi uspehi le lahko pohvaljivo tudi judoisti, dvigalci uteži pa tudi boksarji niso ostali brez lovorkice.

Republiška prvenstva že leta in leta osvaja hokejisti na travi, v letošnjem letu pa tudi odbojkarice Partizana, ki so se lepo uvrstile tudi v mladinskem državnem prvenstvu. V kegljanju, košarki in namiznem tenisu so celjski športniki dosegli nekoliko skromnejše uspehe, vendar ne moremo trdit, da v okviru danih možnosti niso častno zastopali svojih klubskih barv.

Resume: celjski športniki so v minulem letu v šestih panogah osvojili 16 državnih prvenstev, v štirih panogah pa so zastopali našo državo v tujih športnih arenah. Poleg tega so postavili vrsto državnih rekordov, da ne govorimo o uspehih v republiškem merilu. V novem letu ne želimo uspehov samo našim športnikom, ampak tudi tistim, ki skrbijo za naše športne objekte. Zgrajene naj dobro čuvajo, nedograjene pa dokončajo. Tudi športni objekti so odraz moči na športnem področju nekega mesta. Upajmo na vse najboljše v novem letu. Srečno 1966!

Nerazdružljiva in najboljša trojica med jugoslovanskimi dolgooprogaši: Cervan, Važič in Zuntar.

SPORT NA DROBNO

Novozapadli sneg je na smuške terene pri Celjski koči in Svetini v nedeljo privabil množico navdušenih smučarjev. Na obeh terenih so delovale vlečnice.

Smučarji celjskega smučarskega društva so se pretekli teden vrnili iz Bad Gasteina, kjer so bili na tradicionalnih pripravah za novo smučarsko sezono.

Bomo še kdaj videli zvezni nogomet na Glaziji? Moštvo Olimpije je bilo med zadnjimi zveznimi ligaši v prvenstveni sezoni 1964/65.

Precejšnje uspehe v pretekli sezoni so dosegli rokometiši. Neporaženi v republiškem prvenstvenem tekmovanju in zmagovalci tekmovanja za republiški pokal.

NAJVEČJI SPORTNI USPEHI

Za res in za šalo

Sportni dogodki v letu 1965 so pri kraju. O uspehih in neuspehih pišemo na drugem mestu. Zanimalo pa nas je, kaj o najboljših celjskih športnikih menijo nekateri celjski občani. Na vprašanje o treh največjih uspehih celjskega športa v minulem letu smo dobili naslednje odgovore:

D. Zdravec: Na prvo mesto postavljam uspeh moške ekipe ADK, ki je osvojila državno prvenstvo, na drugo uspehe celjskih rokometišev, na tretje pa uspehe v smučarskem športu, ki že res zajema precejšnje število rekreacije potrebnih delovnih ljudi.

M. Hočevar: 1. ADK, 2. Vrvnik (odlična uvrstitev v desetorboju v svetovnem merilu), 3. Teržan (državni rekord in prvak v srelstvu).

F. Gradišnik: Za največji uspeh v minuli sezoni smo si na jasnem — osvojitve državnega prvenstva atletske moške ekipe. Na drugo mesto postavljam uspešno kosaanje našega alpinista Debeljaka v gorovju Himalaje, na tretje pa uspehe rokometišev.

D. Suster: Prednost dajem ADK

pred rokometiši in nogometiši Celja.

V. Smeh — Heci: Celjski šport je v minulem letu dosegel tri velike uspehe. Kladivar je izpadel iz zvezne nogometne lige, skoraj smo zgradili drsališče, trenutno pa je najuspešnejši šport množično sankanje, pri katerem bo morda še kdo nasankal.

M. Božič: Pvo mesto prisojam AD Kladivar, drugo rokometišem, tretje pa alpinistu Cicu Debeljaku.

H. Zaveršnik: Prednost dajem vsekakor atletom, nato pa strelcem in mlademu Matjažu Čiku za uspehe v konjeniškem športu.

D. Uršič: Na prvo mesto postavljam uspehe atletov, na drugo državnega mladinskega prvaka v smuku Rosino, na tretje pa uspešno tekmovanje rokometišev.

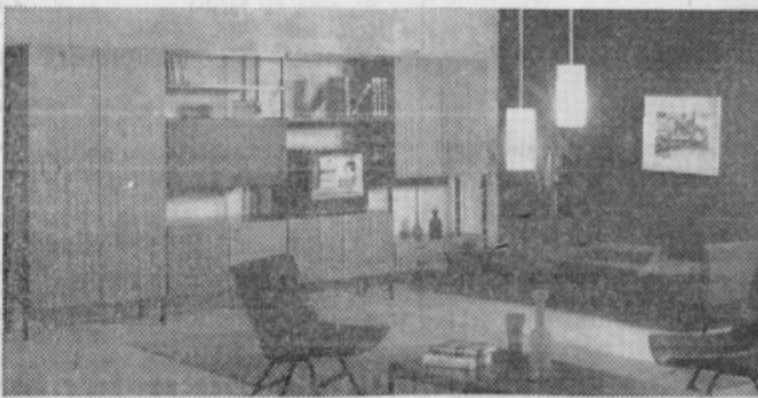
F. Krašek — Kerenpuh: Največji uspeh so imeli nogometiši Kladivarja, ki so pogoltnili cel stanovanjski blok, uspešna je bila tudi izgradnja športne tribune na stadionu ADK, najboljši športnik sem pa jaz, ko moram preskakovati luže na zelo lepo blatni makadamski cesti do doma.

SLOVENIJALES

VABIMO VAS NA OGLED NASIH PRODAJALN POHISTVA V CELJU:

- Zidanska ulica 15
- Savinjsko nabrežje 8
- Ulica XIV. divizije ter
- prodajalno polfinalnih izdelkov in stavbnega pohištva v Tkalski ulici 13

KVALITETNO, SODOBNO

POHISTVO »SLOVENIJALES« LAHKO KUPITE TUDI V TRGOVINAH NASLEDNIH TRGOVSKIH PODJETIJ:

- »Savinjski magazin« Zalec, Petrovče, Zabukovca, Griže, Prebold, Sempeter, Tabor, Vransko, Polzela
- »Izbira« Laško
- »Resevna« Sentjur, Slivnica, Hotunje, Ponikva
- »Jelša« Šmarje pri Jelšah, Kozje, Rogatec
- »Savinja« Mozirje, Nazarje, Rečica
- »Zarja« Sočnanj
- »Dravinjski dom« Slovenske Konjice
- »Mercator« Gornji grad, Ljubno, Luče, Solčava
- Trgovsko podjetje Radeče
- Trgovsko podjetje Sevnica
- »Preskrba« Krško, Brestanica, Senovo, Kostanjevica

DOBRO ZASTAVLJENO DELO OBZTK V CELJU

Novoizvoljeni organi občinske zveze za telesno kulturo v Celju so krepko in odločno zastavili svoje delo, ki sloni na timski odgovornosti in obravnavanju vseh problemov. V tehničnem oziroma strokovnem pogledu se bodo vsekakor uveljavljala tekmovanja v občinskem merilu, kar hkrati pomeni, da gre za bistven podatek na množičnosti in rekreaciji in ne nazadnje na cenovitosti tekmovanj. Vzoredno s tem se bo krepila skrb za vzgojo strokovnega in organizacijskega kadra. V načrtu so številni tečajji in seminarji za nove strokovne delavce, pa tudi izpopolnjevalni za dosedanje. Nekateri od njih so že v teku (za ritmiko in folkloro), drugi pa so programirani.

Občinska zveza za telesno kulturo si je hkrati zadala nalogo, da zaceli stare finančne težave in dolgove. Zaradi tega bo tudi del sredstev za prihodnje leto morala odmeriti za poravnavo starih obveznosti. To pa hkrati pomeni, da v prihodnjem letu ne bo na razpolago več sredstev, kvečjemu manj. Toda, finančno disciplino je treba uveljaviti in spoštovati. Pomemben je tudi sklep, da bodo imele osnovne telesnovzgojne organizacije svoje žiro račune. S tem bodo dobile večjo samostojnost pri razpolaganju sredstev, vsekakor razpoložljivih, ne pa tistih, ki jih ni bilo in jih še danes ni. Zaradi tega Občinska zveza za telesno kulturo Celje od novega leta 1966 dalje ne priznava nobenih obveznosti do pogodb kakršnegakoli značaja, ki jih je podpisal morda stari odbor tega občinskega organa za telesno kulturo oziroma ki jih imajo sklenjena posamezna društva in klubi. Društva bodo v okviru svojih sredstev, ki jih bodo imela na lastnem žiro računu, samostojno odločala o njihovi razporeditvi; finančni servis pri zvezi pa bo samo skrbel, da bo finančno poslovanje v skladu z vsemi predpisi. Zato bo servis še v naprej v imenu osnovnih telesnovzgojnih organizacij opravljal vse finančne posle.

-11

TEHNIKA ZMAGUJE

Dva bleščeča, povsem nova avtomobila, izvozne kvalitete, eden azurnomoder, drugi sivozelen. Noben ni zaklenjen. To sta takoj ugotovila dva mlada, lepo oblečena moža, kajti to je sodilo v njun poklic: bila sta avtomobilska tatova.

»Modrega«, je rekel Oto.

»Zelenega«, je prepričeval Pavle. Tedaj se je iz modrega oglasilo: Pridi, vabi te Lima, klima — Lima — prima! Zeleni je molčal, ker ni imel radia. »Fant«, je dejal Oto, »modrega bova vzela!«

»Z radiom, seveda!« je soglašal Pavle. »To je napredek,« se je navdušil Oto. »Tehnika zmaguje,« je z nasmeškom dodal Pavle.

In sta se odpeljala v azurnomodrem BH-44387. Tablic nista mogla zamenjati kar v mestu, bilo bi preveč očitno. Najprej morata ven na avto cesto in nato v kakšen gozdiček. Kako čudovito poje motor. Popevka za popevko. Oto in Pavle pozvižgjeta ob melodijah in se veselita svojega uspeha.

V motorju nekaj zakašlja. Ne potegne več čez šestdeset. Pavle pritiska na plin — a nič. »Verjetno se je zamašila puša v uplinjaču,« meni Oto.

»Mogoče ni dosti bencina?« domneva Pavle. Ne, bencina je dovolj. Ustaviti morata in pogledati motor. Radio pa igra veselo in brezkrbno.

Toda, kdo se tu pelje? Bele čepice... Policija. Prekleta. Kaj zdaj? Le mirno! Oto enostavno pomaha in patrolni avto se ustavi. »Bi hoteli pogledati, kaj je narobe. Vi imate verjetno nos za te stvari. Motor hrka.«

Vljudno pristopijo možje v uniformah. Strokovnjaško se lotijo dela. »Samo puša v uplinjaču je lahko,« meni prometnik strokovnjaško. »Kaj sem rekel?« se oglasi Pavle ponosno.

Radio pa kar prepeva. Nenadoma melodija utihne: »Pozor! Pozor! Nujna objava. Ukraden je osební (Konec na 10. strani)

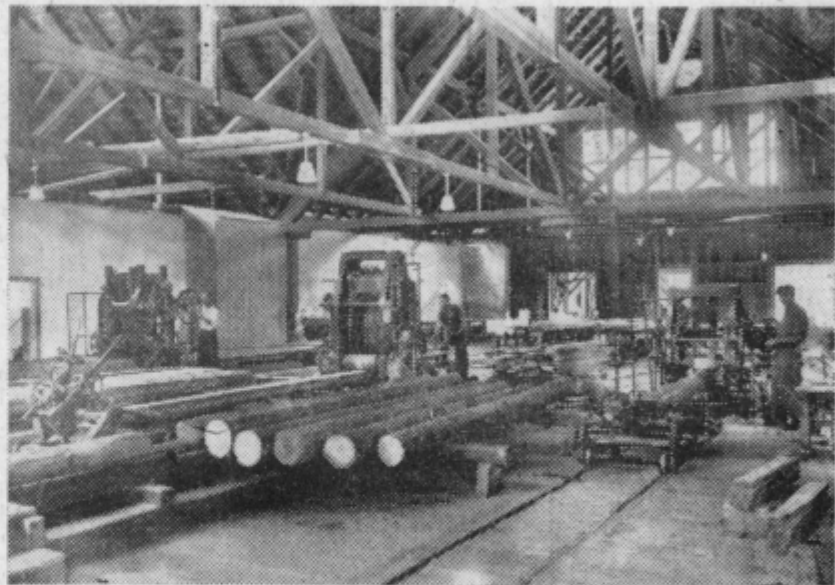

Vsem delovnim ljudem ter vsem poslovnim prijateljem želimo

**v letu 1966 obilo poslovnih
uspehov
in osebnega
zadovoljstva**

LIN lesna industrija Nazarje

SREČNO IN USPEŠNO NOVO LETO 1966

vam želi Podjetje za PTT promet Celje
s svojimi izvršnimi enotami

JIRŽI SOUHI: Nadarjeni Otrok

So ljubitelji glasbe, ki muzicirajo in so ljubitelji, ki ne muzicirajo.

Kadar kdo kar nenadoma prične igrati, pravijo, da je nadarjen. V naši hiši imamo takšnega otroka. Če bi bil samo nadarjen, bi bilo v redu, toda ima hkrati tudi violino.

Dovolite mi, da vam povem, kako sem se branil te »nadarjenosti«.

Najprej sem ga nagovarjal, naj pusti muziko. Ker to ni pomagalo, sem nagovoril njegove starše, da mu ukradejo note. Celo godalo sem mu namazal z vazelinom, tako da ni spravljal iz njega niti enega tona. Starši so mislili, da je otrok izgubil nadarjenost. Toda ko so mu kupili novo godalo, so moje muke pričele znova. Spoznal sem, da moram biti spretnjši. Imislil sem si novo bolezen, ki da je razširjena med violinisti in povzroča otrdelost posameznih členkov. O tej pogubni bolezni sem previdno informiral starše nadarjenega otroka. Nekaj časa je pomagalo, toda potlej so mi rekli, da povzroča takšno bolezen pomankanje apna, da pa ga oni imajo, ker dela oče pri zidarjih.

Zatorej igray Tonjik!

Potem sem pričel razmišljati o tem, da bi bilo dobro, če bi daleč iz Prage odprli posebno zavetišče za mladoletne violiniste. Mašil sem si ušesa, tako da nisem slišal niti postarja, ki mi je prinašal denar; nadarjenemu otroku sem kupoval posnetke Ojstraha, da bi mu vzbudil manjvrednostni kompleks in ga odvadi igranja. Bilo je narobe. Njegova ambicija je zrasla in igral je še pogosteje. Potem sem si še sam kupil violino in se hotel maščevati. Toda predlagali so mi, da bi igrala skupaj. Nazadnje sem se odločil, da zberem svoje prihranke in pokupim vse strune v bližnji okolici. Pomankanje je bilo hitro očitno. Violinisti iz naše četrti so za strune nudili visoke vsote. Porajala se mi je želja, da bi z njimi prekupčeval, z dobičkom pa pokupil strune po vsej Pragi. Povpraševanje je raslo. Kmalu so v trgovinah dobili novo pošiljko, večjo kot doslej, kajti trgovcem je bilo jasno, da se je potrošnja povečala. Uspelo mi je pokupiti tudi to pošiljko, čeprav sem se malce zadolžil. Ni trajalo dolgo, ko so se v trgovinah pojavile nove strune in jaz jim nisem mogel več konkurirati.

Končno sem objavil oglas: »Zamenjam dvosobno sončno stanovanje v Pragi za kakršnokoli drugo in kjerkoli. Nujno. Plačam selitev. Ponudbe pod E.« Prvo ponudbo sem dobil že nekaj ur po izidu časopisa. Oglasil se je interesent iz Černe pri Copu na češkoslovaško-ruski meji, pripeljal se je celo z aerotaksijem. Ne da bi čakal na ostale ponudbe — teh je bilo še okrog 1.200 — sem pričel pakirati. Prišli so sosedje s Tonjikom, ki so mi hoteli za spomin ob slovesu podariti ploščo, ki jo je nadarjeni otrok posnel v gramofonskem oddelku Otroškega doma. Na njihovo veliko začudenje sem jo »slučajno« izpustil iz rok. Toda bila je iz plastične mase. Svojega razočaranja seveda nisem mogel skriti.

Zato stanujem zdaj v Černi pri Copu; toda kakor sem slišal je nadarjeni otrok takoj po mojem odhodu prenehal igrati, ba je zaradi neke trinajstletne J. K. K hudiču!

Tehnika zmaguje

avtomobil azurnomodre barve, Consul, z vgrajenim radioaparatom, registrska številka BH-44387. Svrimo pred nakupom!

Pavle je priselno stopil pred registrsko tablico. Prepozno. Prometnik je ob prvih besedah pogledal iz navade na registrsko tablico. Oto in Pavle sta se v naslednjih sekundah znašla v lisicah.

»Prekleti radiol« je zaklel Pavle. »To je napredek, gospoda!« je z nasmeškom dejal eden izmed prometnikov in drugi je zadovoljno dodal: »Tehnika zmaguje — na vseh področjih!«

Ernest Tiran RAZBOJNIK GUZAJ

— 113 —

In sta se presedla. Grof je vzel vajeti v roke, Guzaj se je usedel na zadnji sedež, k svojemu cekarju. Segel je vanj, nekaj tpal po njem, pa je bilo očitno vse v redu. Zdaj mu ni bilo treba paziti na vožnjo in konja, pa je imel čas, da si malo ogleda okolico, kjer sta se vozila. Večinoma je cesta vodila po samotni, vasi so bile redke, med njimi ni bilo skoraj nobene hiše, sami travniki in pašniki in grmovje in drevje.

Tedaj se je Guzaj skrivoma ogledal okrog, prav počasi Grof je vlek el cigaro, v drugi roki je držal vajeti — segel z desnico v cekar, potegnil iz njega zavozlano nogavico s peskom, si zgornjo polovico ovil okoli roke, se dvignil in z vso silo mahnil po grofovi glavi pred seboj. Grof je sredi belega dneva zagledal vse zvezde naenkrat, samo da jih ni utegnil dolgo ogledovati, ko je takoj nato priletelo še drugič, še huje. Zdaj je grof omahnil s sedeža, cigara mu je padla iz ust, Guzaj je zagrabil za vajeti, ustavil konja, potegnil grofa z voza v travo ob cesti in mu segel v žepa.

Prvo, kar je otipal, je bil ovitek in v njem dvanajst bankovcev po sto goldinarjev. Kupnina za konja! Takoj mu jih je zamenjal z že podpisano pobotnico, ki jo je bil s pooblastilom vred prinesel seboj. V denarnici je čakalo nanj še nekaj sto goldinarjev posebej, odškodnina za sladko repo. Iz žepa na telovniku je grofu pri padcu zlezla težka zlata ura z dvojnimi pokrovcem, na zgornjem sta bili vrezani začetni črki grofovega imena in nad njima grofovska krona, Guzaj je takoj vedel, da bo s to prekleto krono imel še delo in sitnosti, preden bo lahko spravil uro v promet, vzel jo je pa le, lahko bi jo našel kak otrok in jo morda še pokvaril, zlata ura ni igrača za otroka! Drobiž v hlačnem žepu in srebrni usnik za cigaro ter ključce in kar je grof imel še drugih drobnarij po žepih, mu je vse pustil, drugače bi ljudje, ko ga bodo našli, morda še mislili, da ga je kdo oropal!

Grof je v nezavesti samo čisto rahlo ječal, pa ga Guzaj še za mar ni vzel, samo še enkrat se je ozrl okrog sebe, popravil grofovo roko, ki je bila na cesto stegnjena, da bi ga kdo iz neprevidnosti ne pohodil ali celo povozil, potem pa je skočil nazaj na vozi, pognal konjička, in spet je šlo po cesti kakor veter, Guzaju se je pa še prepočasno zdelo, mislil je pač, ljubo doma, kdor ga ima. Šele pred prvimi hišami v Rajhenburgu je nehal poganjati in sta smela konjička spet v korak. Zadrževal se pa ni, kar skozi je vozil in na Koprivnico. Konjičkoma je obljubil, da bosta že spet dobila ovsu, kakor hitro bo čas za to, zdaj pa še ni, je včasih že tako, da je treba malo potrpeti. Saj je za dobro stvar.

V Podsredi sta konja hotela na desno, proti Kozjemu, Guzaj pa na levo, proč od Kozjega. Seveda je obveljala njegova in končno so bili v Št. Pefru pod Svetimi gorami. Šele tu se je Guzaj ustavil, seveda pred gostilno. Konja je zaenkrat pustil kar vprežena, samo h košanju pred hišo ju je privezal, potem pa je stopil v vežo in nekoga po imenu poklical. Takoj se je oglasil in tudi že prikazal starejši možakar, po vsem vide-

— 115 —

narja mu je Ferjanc dal takoj, po drugo pol bo prišel Guzaj drugi teden sam.

Drugi teden sta se kozjanska konjička res že učila po hrvaško. Tostran Sotle ju ni nikoli več nihče videl, čeprav je marsikdo želel, da bi jih.

Najbolj seveda grof Attems.

To pa je že skoro storija zase. Vrnimo se torej k njemu. Koliko časa je pravzaprav ležal na robu ceste, kamor ga je bil Guzaj obzirno položil, se grof tudi pozneje ni mogel domisliti, ker ni bil pogledal na uro; našla ga je potovka Neža, ki se je vračala s svojih opravkov. »Na«, je rekla, »še poldne ni zvonilo, pa se ga je že nadeval! Svinja pijana grda! Preklemani dedci, da ne vedo, kdaj ga imajo dosti!« Medtem je pa že prišla bliže in je videla, kdo leži na cesti. »Ježešmarija, saj to so pa gospod grof! Kaj se jim je pa zgodilo? Ljudje, pomagajte! Kje ste, ljudje! Ubili so ga! Usmiljena nebesa, našega gospoda grofa so ubili!«

Na vse grlo se je drla in kričala in klicala ljudi, pa kakor za nalašč ni bilo nikogar blizu. Šele čez dolgo je naletela na dve ženski in jima komaj dopovedala, kaj se je zgodilo, da ležijo gospod grof mrtev za cesto. Ženski sta se na smrt prestrašili, kaj bi se ne!

»Ubogi grof,« je rekla ena, »to bo imel lep pogreb!«

Druga je bila pa tako vsa iz sebe, da sploh ni spravila besede iz ust. Šele čez nekaj časa je obema hkrati prišlo na misel, da bi bilo dobro kaj ukreniti. Ena je bila zato, da bi se šlo v farovž po gospoda druga je pa mislila, da bi bilo dobro poklicati doktorja, morda pa grof je še ni čisto mrtev. Pa ni nobena nikamor šla, le mrliča sta leteli gledat in skoro omedleli in skoprneli od strahu ko sta videli, da mrtvec miga z roko, kakor bi muhe odganjal. Zdaj je tista, ki je bila za zdravniško pomoč, brž letela in namočila v potoku svojo naglavno ruto, ko ni bilo drugega pri rokah, in jo položila grofu na glavo, v tem so pa že prileteli še drugi ljudje. Korenčkov stric so hitro zmetali gnoj z voza, pogrnili po podnicah konjski koc, ljudje so pomagali in položili nanj grofa in ga kar s kravo odpeljali v Brežice k zdravniku. Ta ga je takoj preiskal in ugotovil, da ni nevarnosti za življenje, da ima vaša grofovska milost k sreči zelo trdo glavo in da ni treba nič drugega kakor mir in cigare sploh ne in nič razburjenja, pa vsaki dve uri mazel moker obkladek na glavo. Predvsem nobenega razburjanja! Z lepim pogrebom torej zaenkrat ni bilo nič, pač pa so bile vse Brežice močno razburjene in ob šestih zvečer povsod vsa vrata zaklenjena in zapahnjena.

Ko si je grof nekoliko opomogel, se je vključil zdravnikovi strogi prepovedi, naj se nikar ne razburja, vendarle ne samo razburjal, temveč je naravnost besnel. In ga je zato še bolj bolela glava. In ker ga je glava še bolj bolela, je še bolj besnel. Razposlal je okoliščno vsem žandarmerijskim postajam na svojem območju, naj takoj primejo vsakogar, ki bi se kjer koli pokazal s takima in takima konjema. Naj kar najstrožje nadzorujejo vse sejme. Naj pregledajo vse hleve, šupe in listnice.

— 114 —

zu krčmar sam, in pozdravil došleca kot starega znanca. Ko je videl prašno vprego, se je malo začudil, potem pa Guzaju zvito pomežiknil:

»Ceden par! Samo kdo jih bo kupil!«

»Mar ti jih ponujam?«

»So na prodaj?«

»Morda. Koliko si pa voljan dati zanje?«

»Cemu mi pa bodo. So tvoji?«

»Na prodaj so. Lahko dobro zaslužiš pri njih.«

»Koliko?«

»Koliko? Sam ne vem. Zastonj jih ne dam, vnaprej povem! Recimo petnajsto. In voz petsto. Zate tako! Seveda denar na roko, to itak veš.«

»Hahahahahaha! Si ob pamet? Kdo pa ima toliko v žepu? Zase veš, da jih ne potrebujem in preden bi jih prodal naprej, mi, lahko stojita pol leta v hlevu. Pa ne pri praznih jaslih!«

»Tisto menda ne, če si še zmeraj Ferjanc. Če prav vem, bosta že jutri hrvaško turščico robkala! Sicer te prav nič ne silim, saj se mi ne mudi. Če ne boš ti, bo pa nekdo drug, ne povem, kdo, poznaš ga pa!«

»Saj saj. Samo, če bo dovolj nor, da ti bo hotel dati toliko zanj. Pametno ceno povej, pa se morda le zmeniva!«

»Si ju sploh že pogledal? Si že kdaj videl tak par? Doslej so se samo graščaki in grofi vozili z njima, da veš! Pa so me prosili, naj jim pomagam pri prodaji,« se je namuznil Guzaj krčmarju, ta pa njemu prav tako preveč jevil nazaj.

»Petnajsto, kakor sem rekel. Voz ti dam povrh za mešetarino. In še vso opremo. Vzameš ali ne?«

»Ne morem! Kje pa. Res ne. Predrago je. Ko bi bili kmečki krampi, bi bilo kaj drugega. Tako pa, — pa tudi preveč tvegano je. Tisoč ti dam, največ!«

»Hahaha, tvegano, vraga tvegano, kaj mi boš pravil. Prav nič ni tvegano. Tvegaj sem jaz, ti ne boš nič! Cim bosta čez Sotle, bodo že drugi skrbeli naprej! Niso prvi ne meni ne tebi, hahaha! No, če nočeš, pa nikar. Je Potočnik že zdrav? Se bom pri njem oglasil, on prav gotovo ne bo rekel ne, ta se bolj spozna kakor ti —«

»Potočnik? Kako pa — Kaj njega tudi poznaš?«

Guzaj se je široko zasmel.

»Ze dolgo! Sva včasih že kupčevala in mi je sam rekel, naj se le oglasim, kadar bo spet kaj. No, ker si Ferjanc, — zadnja beseda: Daj štirinajsto. Ampak niti krajcarja manj ne vzamem! Denar do danes tedna, nate se zanesem, vem, da si pošten. Udari, če si pameten! Zagreb ni daleč, najrajši bi itak sam, pa nimam zdaj časa.«

Krčmar je okleval, Guzaj je postal nestrpen in je že odvezoval konja. Nazadnje je Ferjanc globoko vzdihnil, še enkrat pogledal po konjih in rekel Guzaju, da je hušji kot cigan in ropar in razbojnik in da ga bo na beraško palico spravil. In da naj ga kmalu hudič vzame. Potem sta pa udarila. Pol de-

— 116 —

Naj zgrabijo vsakogar, ki bi utegnil biti količkaj sumljiv, predvsem pa naj seveda primejo Guzaja, njegovemu razbojništvu je treba brezpogojno napraviti konec enkrat za vselej! Naj mu s kurirjem javijo takoj, ko ga dobe v roke! Poročilo v 48 urah!

V grofu je kuhalo, nekačo je čutil, da mu ljudje privoščijo, da se mu na skrivaj celo posmehujejo. Nekaj mofa še ukreniti, to je čutil, samo še ni natanko vedel, kaj. In glava ga je bolela vključ vsem obkladem. Ne bi se smel razburjati, pa se je le!

Besnel je seveda tudi kozjanski oskrbnik. Sprva sploh ni niti mogel niti hotel verjeti, da se je res zgodilo, kar se je. Šele počasi se mu je posvetilo, kako in kaj, da je imel razbojnika Guzaja za svojega najboljšega prijatelja. Kaj mu pomaga, če zdaj besni! Konja sta prodana, grof ima pobotnico, da ju je plačal, od njega ne bo mogel nič terjati! Denar je šel rakom žvižgat! In služba tudi! Kateri hudič ga je zapeljal, da se je podal med te preklete razbojnike vindišarske!

Grof ni niti v 48 urah niti malo pozneje dobil sporočila, da bi bili Guzaja prijeli. Pravzaprav tega niti pričakoval ni zares. Žandarmerija okorna in nerodna, lopov prekanjen in skrajno predrzen in gibčen kakor podlasica, ozemlje pa tudi kakor nalašč za skrivanje ustvarjeno. Tako ga bodo lahko lovili, dokler ne bo od starostne onemoglosti poginil!

Pa je sklenil, da ponovno zaprosi v Gradec za pomoč. Na svojo obširno utemeljeno vlogo, kif jo je bil že lani poslal deželni vladi, še do danes ni dobil nobenega odgovora. Tu bo treba znova podrezati! Če že okrajni glavar sam ni več življenja varen, bodo le morali sprevideti, da je stvar resna in ukrepanje nujno! Da! In se je odpeljal v Gradec.

Na državnem namestništvu so mu priznali, da so njegovo prošnjo za povečanje žandarmerijskega osebja oziroma za razširitev orožniške mreže blagohotno pretresali, da so njegov predlog tudi soglasno spoznali za ustrezen, žal pa zaenkrat ni proračunske možnosti. Pač pa so o položaju na Spodnjem Štajerskem poročali na Dunaj, odtod pa doslej še ni rešitve, zato tudi oni niso mogli nič ukreniti, in tako dalje, zelo dobro bi bilo, če bi gospod okrajni glavar poslal še eno, še podrobnejšo poročilo, da bodo z njim ponovno podkrepili svoj predlog. Da bo rešitve ugodna, o tem ni dvoma! Samo kdaj, — to pa žal ni odvisno od njih!

Grof je le predobro vedel, kaj tak odgovor pomeni, saj je na popolnoma isti način tudi sam reševal in rešil že nešteto vlog, zato se z odgovorom ni zadovoljil. Prijavil se je za nujen sprejem pri samem deželnem glavarju in cesarskem namestniku in ga je ta tudi takoj in zelo prisrčno sprejel.

»O, gospod grof! Kakšno prijetno presenečenje! Vi v Gradcu! Se se gode čudeži!«

Pohitel mu je nasproti, mu stisnil roko, ga posadil v naslonjač.

Š E D A N E S
N A R O Č I T E

C E L J S K I
T E D N I K

STRAN

10

31.12.1965-31.51

SVET NI NIKOLI ENAK

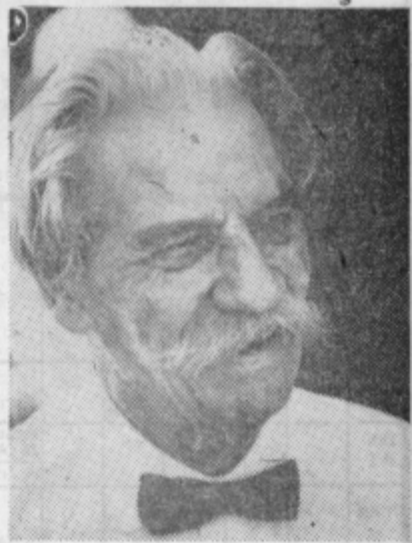
NEKAJ POMEMBNIH DOGODKOV 1965. LETA V SLIKI IN BESEDI.

Clovek se je začel sprehajati v vesolju. Prvi je bil ruski astronom Le-onidov (na sliki zgoraj), takoj za njim pa je storil podobno junaštvo ameriški astronom White. Oba sta bila letos junaka, medtem ko v prihodnjem letu pričakujemo še večje podvige v vesolju.

Na zgornji sliki vidimo prizor iz viharnih dni v Indoneziji, ki so jih imenovali gibanje »30. september«. Četudi so gibanje zatrli, še vedno ni miru. — Zgoraj desno je Albert Schweizer (rojen 1875), ki je letos preminil v Afriki, kjer je vse svoje življenje posvetil zdravljenju gobavcev. Leto 1965 je poželo še štiri velikane duha: v Nici je preminil arhitekt švi carskega rodu Le Corbusier (rojen 1888), v Jeruzalemu Martin Buber (rojen 1878 na Dunaju), v ZDA T. S. Eliot, ameriški pesnik in kritik, ki se je štel za angl. državljan (rojen 1888) in v Franciji angleški književnik W. Somerset Maugham (rojen 1874).

V Veliki Britaniji je umrl Sir Winston Churchill (rojen 1874), ki je v angleški politiki pomenil svojevrstno veličino, ki jo je čutil ves svet v tej ali oni obliki. Pokopali so ga s kraljevskimi častmi, kakor še nobenega smrtnika pred njim v Veliki Britaniji. Se dolgo ga bomo pomnili, ne samo kot politika, temveč tudi kot pisca in slikarja.

Iz Vietnama smo videli že vrsto slik, ki prikazujejo grozoto vietnamske vojne. Na spodnji sliki vidimo prizor iz Salgona, ko so partizanske enote osvobodilne fronte opravile enega izmed svojih atentov na ameriško restavracijo. Takšni atentati so zadnje dni vse bolj pogosti in v Salgonu so uvedli najstrožjo policijsko kontrolo in ponoči celo prepoved gibanja v določenih predelih.

Indija — dežela lakote, kakor ji še vedno radi rečejo, je začela boj proti lakoti tudi z uvedbo kontracepcije. Indijke jo sicer sprejemajo s pomisleki, a novi nazori vendarle zmagojujejo.

Na sliki desno vidimo, kako si karikaturnist predstavlja neodvisnost Smithovega režima v Južni Rodeziji.

Beq iz Gonarsa

PO IVANU BRATKU
IZ »SPOMINOV NA
PARTIZANSKA LETA«

7) Ko je bila baraka določena, je bilo treba najti v njej primeren prostor, kjer bi bilo mogoče čim bolj neopazno napraviti odprtino, skozi katero bi se kopači spuščali v »klet«, ne da bi to opazili interniranci, ki niso bili udeleženi pri akciji. Sklenili so, da zasedejo spodnji levi kot barake in tam naselijo same zaupne tovariše.

8) Na izbranem okncu pa je imelo svoja ležišča tudi nekaj ljudi, ki jim ni bilo mogoče zaupati in jih je bilo treba za vsako ceno preseliti drugam. Toda kako? Kaj bi bilo bolj naravnega kot prepir. Napraviti človeku na tistem koncu nezno. Za to so temeljito poskrbeli.

9) Pričeli so pri možokarju, ki je prebival na prvem pogradu v kotu. Bil je molčeč človek srednjih let, ki se ni dosti menil za svojo okolico. Tovariši, ki ji mje bila zaupana naloga, so ga nenehno zapletali v prepire, dokler se ni vsega skupaj naveličal in se preselil drugam. Na njegovo mesto je prišel zaupen tovariš.

Izletnik Celje

vam nudi izredno ugoden obisk dunajske drsalne revije v Celovcu od 3. do 20. II. 1966. Nov spored bo zadovoljil tudi vse dosedanje obiskovalce, medtem ko bodo vsi prijavljeni lahko sodelovali v žrebanju za brezplačen obisk, če bodo izrezali vse oštevilčene slike in jih poslali do 8. 1. 1966 v uredništvo Tednika. Ne zamudite enkratne prilike!

Zadnji rok za prijave pri Izletniku Celje je do 15. 1. 1966.

Zadnji kupon

CELJSKI TEDNIK

UREDNIŠTVO IN UPRAVA: Celje, Trg V. kongresa 5, poštni predal 152, TELEFON: 23-69. — UREJUJE uredniški odbor. GLAVNI IN ODGOVORNI UREDNIK Drago Hribar. — Casopis je ustanovil okrajni odbor SZDL Celje. Izhajal je kot »Nova pot«, »Na delo«, »Naše delo« (1945), kot »Celjski tednik« (1948-1950), nato kot »Savinjski vestnik« (1950-1954) in od 1955 ponovno kot »Celjski tednik«. S 1. januarjem 1965 ga SOUSTANAVLJAJO občine Celje, Laško, Mozirje, Sentjur pri Celju, Smarje pri Jelšah in Zalec. — Tednik IZHAJA ob petkih. IZDAJA IN TISKA CP »Celjski tisk«. — CENA: posamezna številka 50 dinarjev, letna naročnina 2.000, polletna 1.000 in četrtletna 500 dinarjev. Tujina 4.000 dinarjev. — TEKOČI RACUN: 507-1-656 —